FAŞİZME KARŞI aylık siyasi gençlik dergisi SAYI: 7 - EYLÜL 1979

GENÇ ÖNCÜLER

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ

BU SAYIDA

contents

monthly political review for youth

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ

GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİNİN İLKELERİ VE TÜRKİYE • EĞİTİM YAYINLARI

ÖDEMELİ İSTEME ADRESİ: Necatibey Cd. 84/1 ANKARA

•

Ön kapak: İşçi Kültür Derneği Bursa Şubesi'nin "1 Eylül Dünya Barış Günü" isimli grafiğinden alınmıştır.

•

faşizme karşı GENÇ ÖNCÜ ler• Aylık Siyasi Gençlik Dergisi • Sayı: 7 • Eylül 79 • Sahibi: Hasan Keskin• Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hasan Keskin • Yönetim Bürosu Adresi: Hasan Keskin, Hürriyet Bulvarı, Karaosmanoğlu İşhanı, Kat 1, Basmane - İzmir • Fiyatı 10 TL, Abone: 6 aylık: 60 TL, Yıllık: 100 TL. • Yurt dışı iki katıdır • Ankara Bürosu: Necatibey Cad. 54/1 Ankara • Posta Çeki No: Gürbüz Özaltınlı, 11 47 15 - Ankara • Baskı: S. S. Tükel Matbaacılık Ticaret A.Ş. - İzmir.

Son Baskı Tarihi:

9 EYLÜL 1979

BARIŞ BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM İÇİN

Türkiye'miz geçtiğimiz bir yıl içinde, dünya barışı ve ülkenin bağımsızlığı, özgürlüğü yönünde onurlu adımlar atmaktan uzak kaldı. Gerçekte, uzak kaldı deyimi de ülkemiz için yeterli değil. Bu deyim, daha çok istenildiği halde başarısızlığa uğranılması, yeteri başarı kazanılamaması hallerinde geçerlidir. Oysa Türkiye burjuvazisi, dışa bağımlılık ilişkilerini, geri yapısını, bunlarla birlikte geliştirmekte ustalaştığı tekelciliğini, şoven, gerici milliyetçiliğini terk etmek için ne bir çaba gösteriyor. Ne de gösterecektir.

1978, 1 Eylül'ünden bugüne kadar geçen süreyi göz önüne alırsak dünya barışı için, Türkiye'nin istekli ve onurlu biçimde bir yaklaşımını görmek olası değildir. Kıbrıs'ta, giderek, yerleşik 'düzen'in kalıcılaşması için çalışılmakta, İran'daki ulusal demokratik devrime yol açan halk hareketleri başladığında ve şahı devirdiğinde bile sessiz kalınabilmekte, filistin halkının mücadelesine olan soğuk yaklaşım, bir zorunluluk sonucu yakın zamanda kaldırılmaktadır. Bunlar bölgede güncel olan olaylara yaklaşımlardır. Bunun yansımaları, dünyanın diğer yörelerindeki gelişmelerde de, örneğin Nikaragua'da, örneğin Afrika'da da görülebilmektedir.

Ancak üzerinde önemle durulması gereken bölgesel iki sorunda,Kıbrıs ve İran'daki gelişmeler konusunda Türkiye'nin yaklaşımları daha da ilginçleşmektedir. Kıbrıs üzerinde sürdürülen şoven milliyetçi politika, bugün artık, Kıbrıs'ın Türk kesiminden bile kuvvetli protesto seslerini yükseltmeye başlamıştır. Kıbrıs Türk kesiminde yönetimde bulunan gerici Denktaş yönetimine askeri güçle tam destek olunması, ilerici sosyalist Kıbrıs Türkleri üzerinde estirilen faşist baskılar; Dev-İş, POE görüşmelerinde ortaya konulan gerçeklerin, ada Türklerinin büyük kısmının onayını alır hale gelmesine yardımcı da olmuştur. Bu yönüyle 'yararlı'da olmuştur.

İran'daki gelişmelerle ilgili tavırlar ise daha da içler acısıdır. Şah yönetimi, sessiz kalınarak uzun süre desteklenmiş, halk, şahı alaşağı ettikten sonra da, bugünlerde Humeyni tarafından başlatılan Kürt halkı üzerindeki baskılara kadar İran için belirli bir politika belirlenmemiştir. Bugünlerde Humeyni yönetiminin giriştiği ulusal baskı politikası, Türkiye burjuvazisini tavırsızlıktan 'kurtarmış', kürt halkının kırımı için destek olunduğu bile açıklanabilmiştir.

türkiye egemen sınıflarını bu belirliliğe getiren olay elbetteki, Humeyni'nin gerici girişimleri olmuştur. Bağımsızlık konusunda; tam bir teslimiyet, demokratik özgürlükler için; tümüyle 'ezme' kafası, Türkiye'nin de özlediği, özlemekten de öte uyguladığı yöntemlerdir.

ABD üslerinin yeniden 'legal' çalışır konuma getirilmesi, hurdaya çıkarılmış savaş gereçlerinin alımı için yapılan dalkavukluk; hiç bir yönetimin göze alamayacağı biçimde geliştirilmiştir. IMF'ye uzatılan el ise kendi basınlarınca bile alay konusu olmuştur.

aynı biçimde, demokratik hak ve özgürlükler konusunda da, imza atılan Helsinki Sonuç Belgesi'nin iyiden rafa kaldırılması gündeme getirilmiştir. Artık, devlet yönetiminin en üst düzeyinde atanmış veya seçilmiş kişiler toplumun bir bölümü için 'ezmek' deyimini kullanır olmuşlardır. Yasalar dışına çıkarak geliştirdikleri bu yeni tavır, 'yansız' bir gözlemle bile insanlık suçunu oluşturmaktadır. Kaldı ki 'ezmek' fiili ile anlattıkları kesim, toplumun tüm üretimini elinde tutan işçi ve emekçi sınıflar olunca konum daha da değişmektedir.

burjuvazi; gerek barış, gerek ulusal bağımsızlık, gerekse özgürlükler için tavrını seçimler öncesi böylesine açıktan sergileme yolunu seçmiştir. Amaç seçimlere; barışın, bağımsızlığın, demokrasinin ve sosyalizmin sesi olarak giren Türkiye İşçi Partisi karşısında, onun temsil ettiği işçi ve emekçiler karşısında kutsal bir gerici cephe oluşturarak girmek olduğu açıktır. Ama bu sökmeyecektir. Sınıf mücadelesi, icazetle yürüyen ve yürütülen bir mücadele değildir. İşçi sınıfı savaşını şehitlerinin kanlarıyla sulayarak vermektedir. Bunun engellenebileceğini düşünmek de ham hayaldir.

Türkiye İşçi Partisi, bilimsel sosyalizm 14 Ekim seçimlerine işçi sınıfının bağımsız gücü olarak girmektedir. Çalışmaları her yerde buna göredir. Bu çalışması içinde de ilerici gençler en ön safta mücadele vermektedirler. Zafere olan inançla ve dünya barışına yapılacak katkı; bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için.

genç öncü'den

GENÇ ÖNCÜ'nün SAMSUN'daki 3. Şubesi Açıldı

Samsun Merkez ve Kadıköy mahallesi şubelerinden sonra, Alaçam ilçesinde de şube kuruluşu tamamlandı. Uzun zamandır süren çalışmaların şube kuruluşuyla yeni bir niteliğe kavuşması Alaçam'lı gençlerce sevinçle karşılandı. Samsun'da bilimsel sosyalizmin sesinin gençlik içinde de daha örgütlü yükselmesi için atılan bı yeni adım Alaçam'lı işçi, köylü, öğrenci gençlere kutlu olsun.

faşizme karşı GENÇ ÖNCÜler

GENÇ ÖNCÜ MESUT KORKMAZ'I UNUTMAYACAKTIR

Genç Öncü Nallıhan Şube Yönetim Kurulu üyesi Mesut Korkmaz, 25 Ağustos 1979 Cumartesi günü faşistler tarafından katledildi.

Mesut, 1958 yılında Nallıhan'ın Y. Bağluca köyünde doğmuştu. Lise öğreminin ilk yıllarından ilerici görüşlere ilgi duymuş, çevresinde sosyalistlerle ilişkilerini geliştirmiş, sürekli öğrenme ve bilinçli bir sosyalist olma yolunda gayret göstermişti. Bu özelliklerinin yanı sıra özverili ve militanca çalışmaları ile Nallıhan gençliği içinde sosyalist hareketin gelişmesi için çalışıyordu. İşçi ve emekçi sınıfların sorunlarını çok yakından biliyordu, babası maden işçisiydi.

Faşistler onu kahpece katletti. Mesut, dört arkadaşı ile birlikte Cumartesi akşamı yemek yemek için lokantaya gitmişler, aynı lokantada ilçenin faşistlerinin de oturduklarını görmüşlerdi. İlçe savcısının da içlerinde bulunduğu grubun tahrikleri, lokanta sahibinin faşistlerin olay çıkaracağı uyarısı üzerine lokantadan ayrılmışlardı.

Bindikleri taksi faşistler tarafından takip edildi. Taksiden inip evlerine giderlerken aralarında Polis Enstitüsü öğrencisi Aziz Arıkan, Hüseyin Yalçın, M. Kemal Karakoç ve Bilal Korkmaz isimli azılı faşistlerin bulunduğu güruh tarafından yaylım ateşine tutuldular. Saklanıp kendilerini korumalarına, ilk saldırıyı atlatmalarına rağmen faşist saldırganlar savuşup gitmediler. Kan içmeye kararlıydılar. Ateş etmeyi sürdürdüler. Durumun ciddiyetini anlayan Mesut ve arkadaşları olay yerinden ayrılmanın en uygun yol olduğunu düşünerek, değişik yerlere dağıldılar. Mesut, çevredeki evlerden birine sığınmak isterken Aziz Arıkan'ın tabancasından çıkan kurşunlarla ağır şekilde yaralandı. Hastaneye kaldırılmak istenirken öldü.

Ertesi günü olayın ilçe ve civar köylerde duyulması sonucu ilçe matem havasına büründü. Kıbrısçık, Seben, Mudurum, Beypazarı, Sarıyer, Atça, Emir ve diğer köylerden gelenlerle birlikte yüzlerce emekçi ve gencin yüzlerinde faşistlere duyulan kin ve öfkenin izleri konuyordu.

Düzenlenen cenaze törenine Yeraltı Maden-İş, Halkevi, TÖB-DER, CHP ve bine yakın Nallıhanlı işçi, köylü, kadın ve genç katıldı. Bu faşist saldırıya verilen en anlamlı bir cevaptı. Cenaze töreninde yapılan konuşmada Mesut Korkmaz'ın sosyalist kişiliği vurgulandıktan sonra, ilçede faşistlerin başını çeken ve askerlik şube başkanı sergileniyor, "Faşist odakların dağıtılması, MHP ve ÜGD'nin kapatılması" talep ediliyor, mezarlığa kadar omuzlarda taşınan cenaze defnedildikten sonra devrim andı içiliyordu.

Bu olay Nallıhanlı emekçilere faşist terörün kimlere hizmet ettiğini ve kimleri hedef aldığını açıkça gösteriyor ve onlar düşmanlarını daha iyi tanıyorlardı.

"İLERİCİ" BASINDAN "DEMOKRAT" BİR TAVIR

Nallıhan Şube Yönetim Kurulu üyesi, öncü militanımız

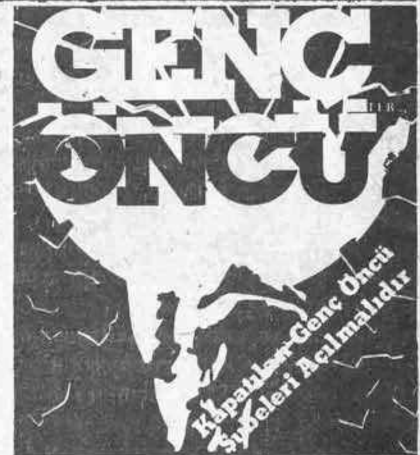
MESUT KORKMAZ

25.8.1979 gecesi pusuda katledildi.
Anısını mücadelemizde yaşatacağız.
UNUTMAYACAĞIZ!
FAŞİZMİ EZECEĞİZ!

GENÇ ÖNCÜ GENEL MERKEZİ

Bu duyuru Cumhuriyet gazetesi sorumlularınca, sıkıyönetim gerekçe edilerek yayınlanmadı. Yapılan işin vardığı noktanın bu gazete sorumlularınca gözetileceğini umarız.

faşizme karşı GENÇ ÖNCÜler

GENÇ ÖNCÜ CİHAN AKKOÇ'U UNUTMAYACAK

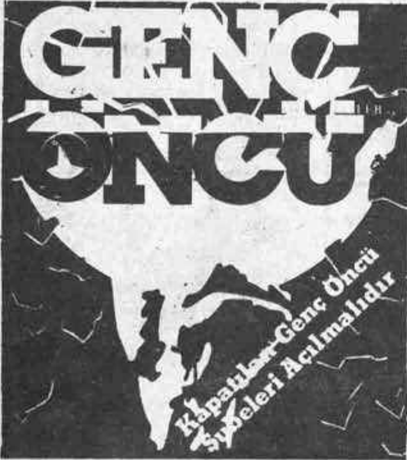
Temmuz ayı sonunda başlayan ve Ağustos ayında da süren Salihli orman yangını bir öncü militanımızı daha belleklerimize gömdü.

Yangının başlamasından hemen sonra arkadaşlarıyla birlikte yurtseverlik görevlerinin bilinciyle, gönüllü söndürme ekibiyle, yangın yerine giden Cihan Akkoç, Orman Müdürlüğü'nün yetersiz araçları, bilgisiz 'uzman'larının ihmalleri sonucunda, yangın içinde can vermiştir.

Salihli'nin Kapancık köyünden olan Cihan Akkoç, çok genç olması-

na karşın saflarında yer aldığı Genç Öncü'nün öncü bir militanıydı. Ölümüyle; topluma, doğaya gerçek saygıyı duyanların kimler olduğunu, gerçek yurtseverlerin kimler olduğunu bir kez daha gösterdi. Yeri boşaldı, ama anısı yaşıyor. Örnek kişiliği arkadaşlarında, mücadelesi Genç Öncü Salihli Şubesi'nde yaşıyor.

Salihli'de Gençliğin Eylem Birliği Faşizme Geçit Vermeyecektir

Ağustos ayı sonunda, faşist bir grup, ilericilerin oturduğu bir eve baskın düzenledi. Saldırıya karşı evde kalanlar kadınlı, erkekli tüm aile olarak karşı koydular. Dördü saldırganlardan olmak üzere 6 kişi yaralandı.

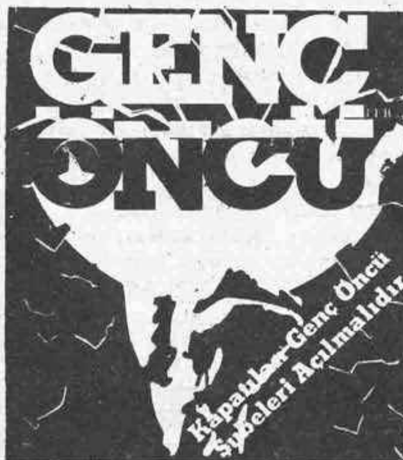
Olay ilk bakışta, küçük bir aile kavgası olarak görülebilirdi. Ancak, Salihli'de son aylarda faşistlerin sistemli saldırıları gözetildiğinde sorunun bu denli basit olmadığı da ortaya çıkıyordu.

Olay Salihli'de büyük bir tepki yarattı. Aynı günün akşamı Genç Öncü'ler ve İGD'liler ortaklaşa bir eylem gerçekleştirdiler. Baskının olduğu Borlu mahallesinde düzenlenen küçük bir mitingle saldırıların asıl kaynaklarının MHP ve ÜGD olduğu, kurtuluşun nerede olduğu anlatıldı. Hep birden "faşizmi ezeceğiz", "MHP, ÜGD kapatılsın", "faşizme geçit yok" sloganları haykırıldı. Örnek bir disiplinle gerçekleştirilen eylem mahalle halkının da katılımıyla gerçek bir anti faşist eylem oldu.

Miting öncesi katılmaları için çağrı yapılan Kurtuluş ve Dev Genç'se olay yerinin faşist işgal altında olduğunu ileri sürerek, "Kitlelerini faşist saldırıya karşı koruyamayacaklarını" belirttiler. Eylemden kaçtılar. Ancak, faşizmin nasıl ezilebileceği konusunda onlara örnek olması gereken bu eylem, bölgedeki faşistlerin, miting sırasında gizlenmelerini gerektiren biçimde gerçekleştirildi.

Gençliğin eylem birliğinden "keskin" ya da pasifist gerekçelerle kaçınanlar tavırlarını bir kez daha gözden geçirmelidirler.

Salihli'li GENÇ ÖNCÜ'ler

Genç Öncü Etkinliği Giderek Artan Hacıbektaş Şenliği'nin Düzenlenmesi Görevini Üstlendi

Hacıbektaş'ta, her yıl düzenlenen geleneksel şenliğin 16.sında, Belediye, Turizm Derneği ile Genç Öncü Hacıbektaş Şubesi ortaklaşa bir çalışmayı başardılar.

Şenlik öncesi, şenliğin düzenlenmesinde görev almaları için çağrı yapılan gençlik örgütlerinden yalnızca Genç Öncü görevi üstlendi. Goşistler, tüm işlerin kendilerine bırakılmasını, yoksa katılmayacaklarını belirttiler.

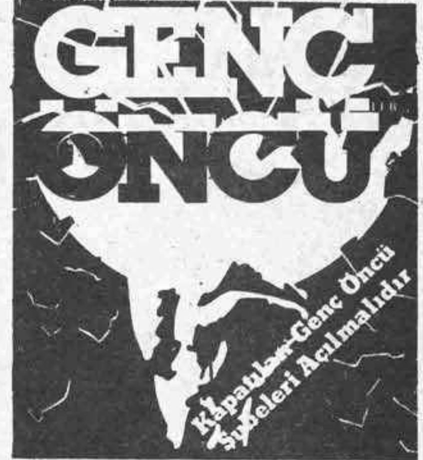
Genç Öncü, diğer gençlik örgütlerinin ve özellikle goşistlerin şenliği baltalamaya yönelik girişimlerini de boşa çıkararak, şenliğin başlamasından bitişine kadar örnek bir çalışma gerçekleştirdi. Günde yirmi saat sürekli devam eden görevleri sırasında, tören alanında, lokantalarda, kahvelerde, otellerde, konuk evlerinde... Şenliğe katılanlar yalnızca bilimsel sosyalist gençlerin bitmeyen enerjilerini gördüler.

Şenliğin ilk gecesinde, yine Genç Öncü tarafından düzenlenen gösterilerde Nazım Hikmet'in şiirleri hep bir ağızdan okundu. Genç Öncülerin coşkuyla yürüttükleri görev sırasında, şenliğe katılanlarla, onların oğulları, kızları yani gençliği olan Genç Öncüler arasında şimdiye kadar olmamış bir yakınlık doğdu.

Şenliğin kendilerine karşın, çok güzel sürdüğünü gören maocular ve goşistler için tek iş kalmıştı, şenliği provake etmek. Behice Boran'ın şenliğe gönderdiği demecin okunması sırasında "zamanıdır" diyen bu goşistler yine başarısızlığa uğradılar. Şenlik tüm engellemelerine karşın başarıyla tamamlandı.

Genç Öncü Hacıbektaş Şubesi 80'deki 17. Şenliğin daha da görkemli geçmesi için şimdiden görev başında.

Hacıbektaş'lı GENÇ ÖNCÜler

KAVGA ÇIKTI

"İstanbul Genç Öncülerinin Sesi, Baskıya, Sömürüye, Yoksulluğa Karşı Kavga" Ağustos ayı sonunda yayın yaşamına başladı.

Bilimsel sosyalist gençlerin İstanbul'da başlattıkları bu çaba, yöresel yayınlar konusunda önemli bir deneyi de başlatmış oluyor. Gençliğin politik ve ideolojik merkezi yayınının yanı sıra yöresel nitelikte çıkarılacak olan ajans, bülten gibi yayınları, gençlik örgütlenmesi için sayılamayacak yararları bulunuyor.

Bu ilk deneyi başlatan İstanbul'lu Genç Öncüler'i kutluyor, KAVGA'ya bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yolunda baskıya, sömürüye, yoksulluğa karşı yayınında başarılar diliyoruz.

faşizme karşı GENÇ ÖNCÜler

GEBZE ÇOCUK FESTİVALİ TAMAMLANDI

"İşçi ve emekçi sınıflarımızın en yoğun yerleşme bölgelerinden biri olan Gebze'de, güç ve kötü yaşam koşullarında yaşayan çocuklarımızın bir hafta süreyle de olsa, doğuştan saf ve temiz kardeşlik, sevgi, arkadaşlık, dayanışma vb. duygularını bilince çıkararak çoşku ile geliştirmelerini sağlamak amacı" ile, Genç Öncü, Gebze Gençliği Kalkındırma Derneği ve bir tertip komitesince düzenlenen Gebze Çocuk Festivali örnek biçimde tamamlandı.

Hazırlanmasında türlü baskılarla karşılaşan, ve elbette İzmit Valisi'nin yasa tanımaz davranışlarını sürekli duyan festival, Gebze Belediye Başkanının da olumlu yaklaşımlarını gördü.

Festivalde kitlesel biçimde dile getirilen çocuk parkı, kitaplığı, kreş ve yuvanın kısa dönemde gerçekleştirileceği Belediye Başkanınca belirtildi.

Festivale etkin biçimde katılan Karikatürcüler Derneği, İşçi Kültür Derneği, İfsak, Maden-İş çocuk kitapları resimleri sergileri açtılar. Bu sergilerde satılan kitap sayısı, tümünün % 70'ine ulaştı. Gezici film makinası Gebze'nin hemen tümünde çizgi filmler gösterdi. Türkiye Yazarlar Sendikası Kemal Özer ve İsmail Uyaroğlu'nu gönderek kitaplarını imzalattı. "İşçi ve emekçi çocukların halk sünnet düğünü" gerçekleştirildi. Kartal Eczacıbaşı İlkokulu folklor ekibiyle, Evrim Bilim Eğitim Çocuk Ürünleri kukla gösterileriyle, Halk Eğitim Merkezi bağlama grubuyla, Çayırova saz ekibi ve yerel sanatçılarıyla festivale renk kattı.

Tüm Festivalin düzenlenmesinde Gebze'li Genç Öncüler, diğer tüm çalışmaları gebe disiplinli ve özverili biçimde katıldılar. Bu festival kitlesel çalışmalar için önemli bir deneyim olmuştur.

Gebze'li GENÇ ÖNCÜler

Bursa'da Dünya Çocuk Yılı ve 1 Eylül

İşçi Kültür Derneği Bursa Şubesi, Bursa Barosu, Bursa-Bilecik Tabip Odası, Makina Mühendisleri Odası Bölge Temsilciliği, Bursa Sanat Sevenler Derneği, Bursa Sinematek ve TÜMAS Bursa Şubesi, Bursa ili ve ilçelerini kapsayan "ÇOCUK VE BARIŞ" konulu bir şiir ve düzyazı yarışması düzenlediler.

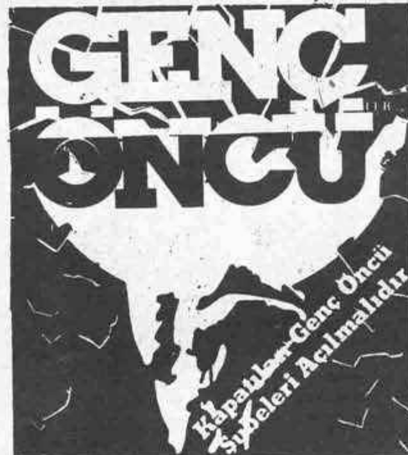
Örgütler tarafından yaygın dağıtımı yapılan bildiride, yarışmanın amacı şöyle belirlenmiş: "Biz aşağıda adı geçen demokratik kuruluşlar 'Savaş önce beleklerde yokedilmelidir' görüşünden yola çıkarak; dünya barışına katkıda bulunmak amacıyla, yarının umudu çocuklarımıza barış kavramını yerleştirmek, benimsetmek, barışçıl bir dünyanın insanlığın özlediği ilerlemeyi ve uygarlığı yaratacağını kavratmak, böyle bir dünya için çaba göstermemiz gerektiğini vurgulamak, gelecek kuşakların bu yönde eğitilmesini, bilinçlere derinlemesine yerleştirmek için 'Dünya Çocuk Yılı'nı da düşünerek bu yarışmayı düzenledik."

6-11 ve 12-17 yaş grupları arasında düzenlenen yarışmanın süresi 1-26 Ağustos tarihleri arasında tamamlandı.

Sonuçlar 1 Eylül 1979 tarihinde yapılan "DÜNYA BARIŞ GÜNÜ TOPLANTISI"nda açıklandı, ödüller verildi. Ayrıca günün anısına "1 Eylül Dünya Barış Günü" kartı hazırlamakta olan İşçi Kültür Derneği Bursa Şubesinin kendi özgün tiyatro çalışması "La Fontaine'den Günümüze" adlı oyun, İşçi Kültür Derneği Ankara Şubesi Nazım Hikmet dia-müzik gösterisi ve Bursa Sinematek'in hazırladığı film gösterilerinin yer aldığı toplantıya Osman Saffet Ardat konuk olarak katıldı.

Tüm düzenlemeye Bursa'lı Genç Öncüler aktif biçimde katıldılar. Verilen görevleri disiplinle gerçekleştirdiler. Gelecek yıllarda da daha gelişkin biçimde benzer çalışmaların sürmesi önem taşımaktadır.

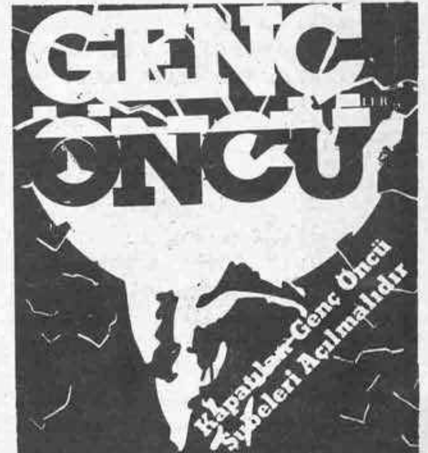
Bursa'lı GENÇ ÖNCÜler

GENÇ ÖNCÜ

Bir değil, on değil, bin değil
Geliyoruz çağıl çağıl
Vuruyoruz hep birden esaret zincirlerine
Dökülüyor halkalar birer birer
Dalga dalga yankılanıyor
Dört bir yanda sesimiz
Titriyor duyunca düzenin sömürücüsü, ezeni
Korkuları boş değil
Onlar da anladılar,
Onlar da biliyorlar şimdi,
Örgütlü birleşik gücü yenemiyeceklerini,
Bir ses,
Bir yumruk,
Bir vücut olduk,
Aşıyoruz burjuvanan setlerini, engellerini
Bir bayrak altında toplandık hepimiz
İşte işçim,
İşte köylüm,
İşte gençliğim,
O bayrak ki,
Sosyalizme inananların bayrağı
O bayrak ki,
Kapitalizmi, faşizmi ezecek olanların bayrağı
O bayrak, bizim bayrağımız
O bayrak, Genç Öncüler'in bayrağı
Bir değil, on değil, bin değil
Yürüyoruz, yürüyoruz iktidara
Geliyoruz, sosyalist devrimi yapmaya
Geliyoruz, patronu, ağı, burjuvayı kovmaya

Mesut Özer (8.79)

Bu grafik Serdar Alten arkadaşımızın ürünüdür.

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ

1 Eylül, ikinci dünya savaşının başladığı gündür. Dünya halkları bu günü her yıl, savaşa karşı, emperyalizme karşı mücadelelerini daha da güçlendirmek için kutlar.

Bu yıl, 1 Eylül barış günü ülkemiz için de özel bir önem taşıyor. Barış mücadelesinin daha güçlü ve örgütlü verilmesi amacıyla, aşağıda tam metnini verdiğimiz yazıya imza atan kişiler, şimdiye kadar etkinliği ve gerçek anlamda topluma malolması yöneticilerince önlenmiş olan Barış Derneği'ne başvurdular. İmza atan kişilerin görevleri de gözetildiğinde, toplumda yönlendirici ağırlığı olan örgütlerin veya kuruluşların mensupları olduğu görülecektir. Bu atılan adımla, ülkemiz ve dünya barış yolunda önemli bir adım daha atmıştır. Hepimize kutlu olsun.

Biz aşağıda adları bulunan kişiler, uluslararası nitelikteki barış mücadelesine en özlü ve kalıcı katkının her ülkede tüm barıştan yana güçlerin siyasi görüş, din, dil, cinsiyet ayrımı olmaksızın birleşik ve örgütlü bir mücadeleye girmeleriyle yapılabileceği inancını taşıyarak Barış Derneği'ne üye olmak üzere başvuruyor ve ekli bildirgedeki ortak görüşlerimizi basına ve kamuoyuna duyurmak üzere Dr. Gencay Şaylan'ı yetkili kılıyoruz.

1) Ahmet Abakay, Çağdaş Gazeteciler Derneği Gen. Skr.
2) İlhan Alkan, Öğretmen
3) Abdurrahman Atalay, Genç Öncü Gn. Bşk.
4) Hasan Bedri Doğanay, DİSK Sosyal-İş Gn. Sk.
5) Mustafa Döşemeci, Kimyagerler Derneği Gen. Bşk.
6) Bülent Erdem, Amatör Sporcular Derneği Gn. Sek.
7) Dr. Caner Fidaner, TÜMAS Yönetim Kurulu Üyesi
8) Emin Gök, TMMOB MMO Genel Sekreteri
9) Aykut Göker, TÜTED Gen. Bşk.
10) Dr. Güney Gönenç, ODTÜ Öğretim Üyesi
11) Dr. Ercan Eyüboğlu, Hacettepe Üniversitesi Öğretim Üyesi, TÜMÖD Gen. Sek.
12) Nezahat Gündoğmuş, Avukat
13) Doç. Dr. Kemal İnan, ODTÜ Öğretim Üyesi
14) Reşat Kadayıfçılar, TİP Ankara İl Sekreteri
15) Dr. Raşit Kaya, ODTÜ Öğretim Üyesi, TÜMÖD Ankara Şube Bşk.
16) Zeki Kılıç, TİP Ankara İl Başkanı
17) Ramazan Kızılkaya, Ankara Enerji-İş Sendikası Gen. Yön. Kurulu Üyesi
18) Dr. Orhan Kurmuş, ODTÜ Öğretim Üyesi
19) Mükremin Mungan, Mimar-Heykeltraş
20) Reşit Oğuz, TÜTED Gen. Sek.
21) Yılmaz Onay, İşçi Kültür Derneği Gen. Bşk.
22) Dr. Oğuz Oyan, İ.T.İ.A. Öğretim Üyesi
23) Hamza Örencik, Petrol-İş Ankara Şube Yön. Kur. Üyesi
24) Dr. Oğuzcan Özaltın, A.Ü. Fen Fakültesi Öğretim Üyesi
25) Musa Özdemir, Sayıştay Denetçileri Derneği Bşk.
26) Dr. Yılmaz Özkan, AİTİA Öğretim Üyesi
27) Varlık Özmenek: Gazeteci
28) Erşen Şansal, Avukat
29) Gül Özgirgin, TÜMDER MYK Üyesi
30) Dr. Ömür Sezgin, A.Ü. SBF Öğretim Üyesi
31) Dr. Sinan Sönmez, AİTİA Öğretim Üyesi
32) Dr. Gencay Şaylan, TODAİ Öğretim Üyesi
33) Yaşar Tanzan, Arkeologlar Derneği Genel Başkanı

Devamı 10 sayfada

Uluslararası Dünya Çocuk Yılı'nda, 1 Eylül Dünya Barış Günü dünya barış güçlerinin savaşsız, sömürüsüz bir dünya yolunda kazandıkları somut, kalıcı başarılarla kutlanıyor. Geçtiğimiz bir yılda ilerici, barışçı güçlerin attıkları adımlar emperyalizmin savaş kışkırtıcılığını yayma yolundaki uğraşının boşa çıkarılması, gericiliğin dünya çapında geriletilmesi ve köşeye sıkıştırılması yönünde çok önemli başarıların ifadesi olmuştur.

Barış Mücadelesi 1 Yılda Ne Kazandı

Cihan Yiğin

Geçtiğimiz bir yıl içinde kalıcı bir dünya barışının kurulması ve korunması için verilen mücadelenin en önemli başarısı hiç kuşkusuz, SSCB ve ABD arasında imzalanan Stratejik Silahların Sınırlandırılması Anlaşması'dır. 18 Haziran 1979'da Viyana'da Leonid Brejnev ve Jimmy Carter tarafından imzalanan ve kısaca SALT - 2 diye anılan bu anlaşma, emperyalizmin nükleer silahları insanlığın üzerinde bir tehdit unsuru olarak sallandırması politikasının sona yaklaşmakta olduğunu göstermektedir.

SALT - 2, nükleer silahların gerek sayısal olarak ve gerekse nitelikçe geliştirilmesini ve yeni tip nükleer silahların geliştirilmesi ve yapımını yasaklamaktadır. Bu durum, başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist ülkelerin genel ve tam bir silahsızlanma yolunda harcadıkları yoğun çabaların ve izledikleri sebatlı dış politikanın kazandığı çok önemli bir başarı olarak değerlendirilmelidir. Kuşkusuz bu başarı, ilerici, sosyalist, barıştan yana güçlerin dünya çapında yürüttükleri yoğun ve ısrarlı mücadelenin bir sonucudur. Ve bu sonuca ulaşmak hiç de kolay olmamıştır. Leonid Brejnev şöyle diyor: "Bu, yıllar boyu süren çabaların, çıkarların adilce dengelenmesinin bir sonucudur. Bu anlaşmanın her maddesi, hatta diyebilirim ki her kelimesi, uzun süre tartılmış ve düşünülmüştür."

Devamı 10. sayfada

ÖLÜMSÜZLÜĞÜN 10. YILINDA HO CHI MINH

Vietnam halkının büyük önderi, ezilen sömürge halklarının ölümsüz yol göstericisi, sosyalist sistemin en büyük dostu ve barış mücadelesinin mütevazi neferi Ho Chi Minh bundan on yıl önce eylül ayının üçünde yaşama gözlerini yumdu. Ancak bütün büyük marksist-leninistler gibi onun da ölümü sonu değildi. O en başta Vietnam halkı olmak üzere tüm dünya halklarının yüreğinde ve bilincinde yaşıyor, yaşayacak.

Ho şi Minh'in her bakımdan büyüklüğü onun sadece ezilen bir sömürge ulusunun destansı mücadelesini başarıya ulaştırmasında değil yaşamının her anında yaşadığı her ortamda gösterdiği bilimsel sosyalist tavırdadır. Onun bu soylu tavrı Fransa'da iken yürüttüğü çalışmalarında, Komintern'de başarıyla gerçekleştirdiği görevlerinde ve nihayet Vietnam halkının başında başarıya ulaştırdığı şanlı savaşında somutlanmaktadır.

Çağımızın büyük devrimcilerinden Ho Chi Minh'in ulusal kurtuluş savaşlarına ve anti-sömürgeci mücadeleye getirdiği önemli katkı onun bu mücadelelere sosyalizm perspektifini getirmiş olmasıdır. Vietnam halkının mücadele pratiğinde de gördüğümüz bu değerli katkı tüm ezilen uluslara örnek olmuş, Küba'nın, Mozambik'in, Angola'nın devrim mücadelesinde hayata geçmiş Filistin ve Sahra halklarının savaşında ölümsü bir hedef olarak ışıldamaktadır.

Ho Chi Minh sadece ezilen halkların sadece sosyalistlerin bayraklaştırdığı bir önder değil, fakat aynı zamanda tüm dünya halklarının gönülden bağlandığı samimi bir barış savaşçısıdır. Onun barışı korumak için gösterdiği üstün gayretler bütün barışseverlerin belleklerinde aynı canlılığını korumaktadır. Tüm ezilen halkların önderi olan büyük marksist leninist Ho Chi Minh aynı zamanda bütün insanlığın sevgisini, saygısını kazanmış mütevazi ve duygusal ozan Ho Amcadır.

Büyük komünist, insanlığın dostu HO AMCA'nın ölümünden bu yana tam on yıl geçti. Bu on yılda Ho amcanın en büyük arzusu olan "Birleşmiş bağımsız, demokratik ve hür Vietnam", halkının üstün özverisiyle hızla gelişen Vietnam Demokratik Cumhuriyeti dünya sosyalist sistemi içindeki onurlu yerini aldı. Ho Chi Minh'in en büyük arzusunu yerine getirdi.

Ve bugün Viyetnam, ölümsüz önderinin aydınlattığı enternasyonalist yolda, kardeş halkların, baskıya, sömürüye, zulme karşı da arkalarını dayayabileceklerini bildikleri bir kaledir. Bugün Vietnam, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm bayrağını elden ele aktaran, bu yönde en özverili biçimde enternasyonalist yardımlardan kaçınmayan bir ülkedir.

1979'da Vietnam'da sosyalizm yolunda, komünizmin maddi ve teknik temellerimin atılması yolunda atılan her yeni adımda, kardeş halklara yapılan her enternasyonalist yardımda Ho Chi Minh biraz daha ölümsüzleşmektedir.

Emre Çamlı

Ho Chi Minh 19 Mayıs 1890 yılında Hanoi'in 300 km. güneyinde bulunan Nghe An eyaletine bağlı köylerden birinde dünyaya geldi. Nghe An eyaleti Vietnam'da Fransız sömürgeciliğine karşı mücadeleyi ilk olarak başlatan ve Ho Chi Minh'in doğduğunda halen sürdürmekte olan bir bölgedir. O dönemde Fransız sömürgeciliği henüz zorla yerleşme aşamasındaydı. Sömürgeciliğe karşı mücadeleyi ilk olarak Vietnam'lı milliyetçi aydınlar başlattı. Bu silahlı ayaklanma Ho Chi Minh'in doğumundan sonralara, 1895 yıllarına dek uzanır. Bu ayaklanmanın merkezi Başkan Ho'nun doğum yeri olan Nghe An eyaletiydi. Çocukluğundaki adı Nguyen Sinh Cung olan Ho Cni Hinh, yetişmesi boyunca memleketinde halkçı, ulusal mücadelenin havasını tanımıştı.

Ngyen Sinh Cung'un babası aydın bir kişiydi. Vietnam'da yüksek memur olabilmek için verilen "mandarinlik" ünvanını sömürgecilere karşı olduğu için ancak 1901'de alabildi. Bu arada on yaşına girmiş olan geleceğin başkanı Ho'nun töreler gereği adı değişmiş, Nguyen Tat Tanh olmuştu. Nguyen kendi eğitimine büyük önem veriyordu. Çin klasiklerini okumuş, felsefi ve edebi bir kültüre sahip olmuştu. Okul çağına gelince modern eğitim yapan bir koleje gitmeyi tercih etmişti.

1910 yılında koleji bırakmış, genç Vietnam aydınları gibi oda köylerde öğretmenlik yapmış, sonra büyük şehirlerden birindeki meslek okuluna modern sanayii tanımak amacıyla girmiştir.

Ho Chi Minh'in o yıllardaki çalkantılı yaşamı Vietnam'ın politik hayatındaki çalkantılarla birliktedir.

1911'de başlayan Çin devrimi, sonradan başlatılan aydınlar ayaklanması (1913) köylü isyanları, Rus-Japon savaşından galip çıkan Japonya'yı taklit etmek.... O dönemdeki mücadelenin belli başlı köşe taşlarıydı.

Genç Nguyen Ai Quoc (Yurtsever Ngyun) adıyla Londra'da aşçılık, Amerika'da bahçevanlık, Paris'te fotoğrafçılık yaparken görüyoruz.

Nguyen Ai Quoc'un çeşitli işlerde çalıştığı bu yıllarda karşılaştığı sefalet ona sömürge ülkelerdeki, kat be kat fazla olan sefaleti hatırlatıyordu. Böylece onda sömürgeciliğin sefale-

tinden salt batının model alınarak kurtulunamayacağı fikri uyandı. Fransa'da Vietnam'lı sürgünlerle kurduğu ilişkiler Ho Chi Minh'e hayal kırıklığı getirdi. Sürgünde bulunan Vietnamlı yurtseverler eylemsizlik içindeydi. Nguyen'in ilk işi burada abulunan Vietnamlıları birleştirip yönlendirmek oldu.

Genç Ho 1919 yılında Versailles Sarayı'nda toplanan barış konferansına katıldı. Orada Vietnam sorununun çözümü için gerekli olan sekiz maddeyi içeren bir bildiri sundu. Wison'un ilkelerine bu bildiri dahi emperyalistlerce dikkate alınmadı. Nguyen Ai Quoc'un kafasında daha belirginleşmişti. Sömürge halklarının kurtuluşu emperyalistlerin iyi niyetinden beklenemez.

Gerek Fransa'da içinde yaşadığı koşullar, gerekse dünya yüzünde gerçekleşen büyük olaylar (1. Dünya Savaşı, Ekim Devrimi) Nguyen'i derinden etkilemişti. Bu etkinin sonucu olarak önce Paris'in ilerici sanat ve edebiyat çevrelerine giderek sosyalist gruplara katılmaya başladı. Sosyalist Partisi'ne girerken aradığı sömürge sorunlarına karşı duyarlılığı bulamadı. Politik bakımdan deneyimsizliğine rağmen bu soruna gerçek çözümü getirenin Lenin ve 3. Enternasyonal olduğunu görüyordu. Sosyalist Parti'nin 1920 Tours Kongresi'nde bu yolda bir konuşma yaptı, ve partinin 3. Enternasyonale girmesi için oy kullandı, böylelikle Fransız Komünist Partisi'nin kurucuları arasına girdi.

Fransız Komünist Partisi içindeki çalışmaları, militanlık görevlerinden Vietnamlı yurtseverleri yönlendirmeye, kendi kendini eğitmekten, sömürgecilikle ilgili gazetesini (La Paria) çıkarmaya dek çok yönlüydü.

Nguyen Ai Quoc bir süre sonra, 1923 yılında Moskova'ya giderek geçici bir süre Köylü Enternasyonali'nde (Krestintern) çalıştı. Doğu Halkları Okul Kursuna devam etti. Komintern'deki çalışmaları boyunca Nguyen birçok uluslararası komünist önderle tanıştı, siyasi ve kültürel hayatı zenginleşti.

Bu sırada Güney Doğu Asya'da Devrimci hareket yükseliyordu. Çin'de SU Yat Sen'in kurduğu Kuo Min Tang ile ÇKP iyi ilişkiler içinde, Çin ulusal devrimini yükseltiyorlardı. Bu hareketin işlerliğini sağlamak üzere Komintern tarafından Kenton'a gönderilen heyette Ngyun Ai Quoc da tercüman olarak bulunuyordu. Nguyen burada 1927 yılına yani Çan Kay Şeg'in yönetimindeki Kuo Min Tang'ın komünist avına çıkmasına kadar kaldı.

Bu süre içinde Vietnam'da devrimci mücadele yükseliyor, burjuva demokratik milliyetçi akımların yenilgileri, buna karşın kabaran işçi sınıfı mücadelesi safları netleştiriyordu. Ho Kanton'da bulunduğu 1925-27 yılları arasında "ASYA EZİLEN HALKLAR BİRLİĞİ" ve "VİETNAM DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ"ni kurdu. VDGB kısa sürede gelişti. Gelecekte bir Komünist Parti'nin kadrolarını yaratmaya yönelik bu örgütlenmede Ho kadroların her açıdan eğitimiyle ilgileniyordu. Kanton'da dört aylık bir okul kurdu. Bu kursu bitiren gençler Vietnam'a dönüyorlar ya da formasyonlarını tamamlamak için SSCB'ye gidiyorlardı. Bu örgütlenme sırasında Nguyen Ai Quoc "Devrimin Yolu" adlı kitabını yazdı. Bu kitapta belirttiği üç önemli

Devamı 13. sayfada

Ho, DDGF delegeleriyle Vietnam'da

HO CHI MINH 'den

- *"Biz hepimiz kahramanlık ve bencil olmama örneklerini izlemeliyiz ve gerçek devrimciler olmalıyız."*
- *"Öğretmede olduğu gibi, öğrenmede de gençlik, kitle eğitim hareketinin ana kuvvetidir. Gençlik, öğrenmede olduğu gibi öğretmede de öncü kol olmalıdır."*
- *"Biz her zaman barış yanlısıyız. Fakat biliyoruz ki, bu barış, ancak zor ve uzun bir direniş sonunda kazanılacaktır. Barış ancak gerçek bir bütünlüğün ve bağımlığın gerçekleştirilmesiyle mümkündür."*
- *"Barışın, birliğin, bağımsızlığın kutsal amacını zafere ulaştırmak, sosyalizmin zaferini sağlamak için gücümüzü, leninizmin canlandırıcı öğretisinden alıyoruz."*
- *"Çağımız şanlı bir gençlik çağıdır. Demek ki gençlik teknik siyasi, bilimsel, ekonomik cephelerde öncü müfreze olmalıdır. Çağımızın gençliği insanlığın yüzyıllık istemlerini gerçekleştirdi."*
- *"Dünya halkları ve gençliği mücadele içindeki bütünlüklerini güçlendirirlerse, Sovyet gençliğiğinin mutlu ve neşeli hayatı bütün dünya gençliğinin hayatı olmakta gecikmeyecektir."*

Barış Mücadelesi

7. sayfadan devam

Maocuların da, başta ABD Kongresi'ndeki silah tekellerinin temsilcileri olmak üzere, tüm gericilerle birlikte karşı çıkış teranelerine katıldığı SALT - 2 Anlaşması dünya barışının güçlenmesi yolunda çok önemli bir adımı korumak ve geliştirmek görevi, bugün dünya barış güçlerinin önünde durmaktadır. Bu görevin gereğince ve başarıyla sonuçlandırılacağına olan güveni Brejnev, Viyana'da Carter onuruna verdiği yemekte şöyle ifade etmiştir:

"Sizi temin ederim ki SSCB Yüksek Sovyeti ve Komünist Partisi yöneticileri ve tüm Sovyet halkı ulaşılan sonucun öneminin bilincindedir. İnanıyorum ki, anlaşmayı tamamen destekleyecekler, herhangi bir geri adıma, anlaşmanın özünün ve içeriğinin baltalanması girişimlerine izin vermeyeceklerdir."

Dünya ilerici, barışçı güçlerinin geçtiğimiz yıl güçlü bir karşı mücadele yürüttükleri, emperyalizmin insanlığa yönelttiği yeni bir tehdit olan nötron bombasının yapımının "şimdilik" ertelenmiş olması barış güçlerinin yine önemli bir kazanımı olarak değerlendirilmektedir. Gerici güçlerin "temiz silah" olarak nitelendirdikleri bu yeni vahşete karşı dünyanın her tarafından, çok çeşitli kesimlerden "hayır" sesleri yükselmişti. Nötron bombasının yapımının bir süre ertelenmek zorunda kalınmış olması, emperyalizmin bu tür insanlık dışı düşünceleri bir tarafa bıraktığı anlamına gelmemektedir elbette. Ancak, nötron bombasının ve her türden silahın insanlığın yaşamından tamamen sökülüp atılması, genel ve tam bir silahsızlanma sağlanması için verilen savaşın sonuca ulaşacağına olan inanç bugün insanlığı daha fazla sarmıştır.

Dünya barış güçlerinin kalıcı bir dünya barışının gerçekleştirilmesi yönündeki mücadelelerinin önemli hedeflerinden birisi de, tüm askeri paktların dağıtılmasıdır. Bu hedefe ulaşılması yönünde bir adım geçtiğimiz dönemde atılmıştır ve bu sonuç ilerici, barışçı güçlere mücadelelerinde yeni bir güç kazandırmıştır. Emperyalizmin Orta Doğu bölgesinde ve Asya'nın doğusunda askeri hakimiyet sağlama amacıyla bölgedeki üç ülke (Türkiye, İran, Pakistan) aracılığıyla kurdurduğu CENTO içinde bulunduğumuz yılın başlarında fesh edildi. Üye ülkelerden İran'da gerçekleşen ilerici gelişmeler sonucunda oluşan bu sonuç, askeri paktların çözülme sürecine girildiğini gösterirken aynı zamanda emperyalist güçleri telaşlandırıyordu. Bölgede CENTO'nun yerini alacak yeni bir askeri pakt oluşturulması yönündeki çabalar, henüz tam anlamıyla açığa çıkmış olmasa da, zaman yitirilmeden başlatılıyordu. Ancak bu çabalar bölgedeki ve tüm dünyadaki barışçı güçlerin kararlı direnişini de karşısında bulacaktır.

Geçtiğimiz dönemde barışın güçlendirilmesine yönelik çabalar, bölgesel anlaşmazlıkların ve savaşların barışçı sonuçlara ulaştırılmasına yönelik gayretlerin olumlu sonuç-

7. sayfadan devam

34) Yüksel Tarhan, Hacettepe Üniversitesi Öğretim Görevlisi
35) Doç. Dr. İlhan Tekeli, ODTÜ Öğretim Üyesi
36) Doç. Dr. Nazif Tepedelenlioğlu, ODTÜ Öğretim Üyesi
37) Dr. Haluk Tosun, ODTÜ Öğretim Üyesi, EMO Ankara Şube Bşk.
38) Melih Töreli, TMMOB - Metalurji Müh. Odası Gen. Bşk.
39) Dr. Gürel Tüzün, ODTÜ Öğretim Üyesi
40) Aybars Ungan, TMMOB EMO MYK Üyesi
41) Enver Ünal, TMMOB MMO MYK Üyesi
42) Mesut Vural, Genç Öncü Genel Sekreteri
43) Tahsin Usluoğlu, TÜMDER Gen. Bşk. Yrd.
44) Rüştü Yaralı, Yeni Teknik Enerji İş SendikasıGenel Örgütlenme Sekreteri
45) F. Kemal Yıldırım, TMMOB İMO Gen. Bşk. Vekili
46) Kenan Yurdakul, Tek-Ges İş Sendikası Genel Saymanı

Çağımızda savaş ve barış sorunu; insanlığın gündeminin başında eksilmeyen bir önemle durmaktadır. Bu önem, sürekli gerileyen, sınırları daralan ve tarihsel yok oluş sürecini yaşayan kapitalizm var oldukça sürecektir. Çünkü emperyalizm aşamasındaki kapitalizm savaşın ve saldırganlığın tüm maddi koşullarını oluşturmaktadır. Sömürü ve savaş birbirinden ayrılmaz yol arkadaşlarıdır, birbirlerinin doğal sonucudur. Sosyalizm ve barış da birbirinden koparılmaz bir bütündür.

Emperyalizm, dünya halklarını baskı ve egemenliği altında tutmak istemekte, bunun için de doğası gereği, uluslararası düzeyde gerici, saldırgan, militarist bir politika izlemektedir. İnsanlık bu politikanın sonucu olan iki dünya savaşının yıkımını yaşamıştır. Bugün, yeni ve daha korkunç bir savaş tehdidi ortadadır. Bilimsel ve teknolojik gelişmenin yarattığı olanakların savaş araçlarına yansıtılması, bunun termo-nükleer bombalar, nötron bombası ile somutlanması, insanlığı toptan yokolma tehlikesi ile karşı karşıya bırakmaktadır.

Bütün dünya halkları, bu tehdidin ve kaynağının farkındadır. Uluslararası gericiliğin, saldırganlığın ve savaşın baş tahrikçisi Amerikan emperyalizmidir. Amerikan emperyalizmi diğer ortaklarıyla birlikte kurduğu paktlarla, izlediği saldırgan politika ve hızlandırmaya çalıştığı silahlanmayla; sosyalist dünya ülkelerine, uluslararası işçi sınıfı hareketine, ulusal kurtuluş mücadelesi veren halklara ve tüm insanlığa karşı savaş tehdidi yağdırmaktadır. Uluslararası gericilik, militarizm, saldırı ve savaş tahrikçiliği; insan emeğinin yarattığı maddi zenginliklerin, insanlığın refah ve mutluluğu için kullanılmasını, toplumların gelişmesini, ülkelerin kendi geleceklerini belirlemelerini ve sosyal yaşamlarını serbestçe örgütleyip istedikleri düzeni kurmalarını engellemektedir.

Ancak, emperyalist saldırganlığın ve savaş kışkırtıcılığının önlenebileceği bir zamanda yaşıyoruz. Dünya sosyalist sisteminin varlığı, onun öncülüğünde uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş savaşı veren halkların, tüm barışçı güçlerle dayanışması, birleşik ve örgütlü çabası, yeni bir dünya savaşını önleyebilecek güçtedir. Bu nedenle, yeni bir dünya savaşına karşı mücadelenin tek tek ülkelerde yaygınlaşarak etkinleşmesi, uluslararası düzeyde yükselmesi ve gelişmesi yaşamsal bir öneme sahiptir. Vakit varken saldırgan güçler gemlenmeli, savaş kışkırtmaları önlenmelidir.

Günümüzde dünya çapında genel ve kalıcı bir barışın kurulması uğrunda mücadele, artık bir tercih sorunu olmaktan çıkmıştır. Barış mücadelesi, ayrı toplumsal sistemlere sahip devletlerin barış içinde yan yana yaşaması ilkelerinin, emperyalistlere kabul ettirilmesi mücadelesinin önemli bir parçasıdır. Sınıf mücadelesinin bir parçası olan barışın savunulması, işçi sınıfının emekçi kitlelerin, tüm barışçı güçlerin örgütlü mücadelesini gerektirir.

Dünya çapında güçlenen ve kuvvetlenen barış mücadelesine en özlü katkı, her ülkede tüm barıştan yana güçleri; siyasi görüş, din, dil, cinsiyet ayrımı yapmaksızın son ferdine kadar birleşik, örgütlü bir mücadeleye sokarak yerine getirilebilir. Bilimsel sosyalistler, işçiler, emekçiler, bilim adamları, ilerici gençler yıllar öncesinden beri ülkemizde barışın savunulması için amansız bir mücadele yürütmüşlerdir. Bu mücadele 1950'lerde örgütlenmiş, Barış Cemiyeti adı altında ve onun öncülüğünde geliştirilmiştir. Bu dernek, Amerikan

emperyalizminin, Kore halkına karşı yürüttüğü gerici saldırıya, Nato ülkelerinin, bu arada Türkiye'nin de aktif olarak katılmasına karşı mücadele vermiştir. Emperyalizmin soğuk savaş taktiklerine, anti-komünizm ve anti-sovyetizm politikasına karşı ülkemizde de dünyadaki barışçı güçlerle dayanışma içinde yürütülen mücadele ile karşı çıkılmıştır. O dönemde yürütülen bu mücadele günümüzün barış savaşçılarına güçlü bir miras bırakmıştır.

Ülkemizde barıştan yana güçler, kalıcı bir barış ve uluslararası güvenlik için sağlam, ileri adımlar atılmasını sağlamak, emperyalizmin soğuk savaş politikasını engelleme ve bölgemizde, tüm dünyada silahlanma yarışını durdurma mücadelesi için seferber olmalıdır. Detantın kazanımlarının savunulması, Orta Doğu ve Kıbrıs'ta Birleşmiş Milletler kararları çerçevesinde geçerli çözümlerin gerçekleştirilmesi, nötron bombasının yapımının ve bu bombanın Nato üyesi ülkelere yerleştirilmesinin önlenmesi, barış mücadelesinin hedefleri arasındadır. İşçi sınıfı, emekçi kitleler ve barışçı güçler, emperyalist saldırı bloklarından çıkılması, askeri harcamaların azaltılması ve komşularımızla dostluk ve saldırmazlık anlaşmaları yapılmasını talep etmektedir.

Barış mücadelesinin,bütün ülkelerde bir örgüte gereksinimi, bu mücadelenin kitlesel niteliğinin bir sonucudur. Barış mücadelesi bütün dünyada emeği ile yaşayan, ulusunun ve halkının mutluluğu için çalışan insanların, geniş kitlelerin çıkarlarını temsil etmektedir. Bu nedenle barış mücadelesi, emekçi kitlelerin, emperyalizme, uluslararası gericiliğe, militarist güçlere karşı bir mücadele olarak gelişmek zorundadır. Barış mücadelesinin, savaş kışkırtıcısı emperyalist güçler ve onların ekonomik, politik, toplumsal dayanağı olan tekeller ve onların destekçileri dışında, toplumun bütün sınıf ve tabakalarından en geniş kitleleri kapsamına alabilmesi, ancak bu kitlelerin barış mücadelesini hedef alan örgütlerde birleşmesiyle ve onların mücadele gücünün bu örgütler eliyle seferber edilmesiyle mümkündür.

Kaldı ki, günümüzün en önemli özelliklerinden biri, barış mücadelesine kitlelerin aktif katılımının güçlenmesi, tüm dünyada güçlü bir barış hareketinin koşullarının gelişmesidir. Dünya barış güçlerinin uluslararası kitlesel örgütü Dünya Barış Konseyi'nin son yıllarda geniş yığınları kapsama yönündeki güçlü ve sürekli atılımları bu gelişmeyi simgelemektedir.

Barış mücadelesinin bir örgüte olan gereksinimi, aynı zamanda, bütün barış güçlerinin eylem birliğinin sağlanması zorunluluğunun sonucudur. Bütün ülkelerde emperyalizme, tekellerin egemenliğine, her türlü gericiliğe, her türlü ulusal ve toplumsal baskı, eşitsizliğe karşı mücadele eden tüm güçlerin mücadeleleri nesnel olarak barış mücadelesinin de hedefleri doğrultusundadır. Ne var ki dünyadaki tüm barışçı güçlerin ve akımların eylemlerinin tek ve güçlü bir barış mücadelesi hareketi içinde birleştirilmesi, ancak bu güçlerin somut bir eylem programı doğrultusundaki birliği ile sağlanabilir. Tek tek ülkeler ve dünya düzeyindeki barış mücadelesinin bir örgüt çatısı altında yönlendirilmesi zorunluluğu, bu eylem birliği zorunluluğunun da kaçınılmaz bir sonucudur.

Barış mücadelesinin örgütlenmesinin temel amacı bu olduğuna göre, niteliği ve yöntemleri de bu amaca uygun olmak zorundadır. Barış mücadelesinin örgütlenmesinin somut biçimleri, ülkede savaşa karşı ve barıştan yana geniş kitlelerin barış mücadelesine katılmasının nesnel koşullarına ve tüm barış güçlerinin eylem birliğinin gerçekleştirilmesinin gereklerine göre saptanmak zorundadır. Barış örgütlerinin çalışma biçimi, yönetiminin örgütlenmesi ve benzeri sorunlar da sözü edilen temel gerekleri yerine getirebilecek biçimde çözümlenmelidir.

Biz, yukarıda adları bulunan kişiler, bu görüşlerimiz doğrultusunda, ülkemizdeki ve dünyadaki barış mücadelesine daha etkin ve daha aktif katkılarda bulunmak, bu mücadeleye daha çok sayıda yandaş kazanmak, mücadelenin temsil ettiğimiz toplum katmanlarında yaygınlaşmasına ve örgütlenmesine yardımcı olabilmek amaç ve kararlılığıyla, uluslararası barış hareketinin ülkemizdeki temsilcisi ve örgütleyicisi Barış Derneği'ne üye olmak üzere başvuruyor ve bu görüşlerimize katılan tüm ilerici ve demokratları da Barış Derneği'ne üye olmaya çağırıyoruz.

10. sayfadan devam

lara doğru yönelmesine yol açmıştır. Bugün dünyadaki en önemli bölgesel anlaşmazlık durumunu koruyan Orta Doğu sorununun çözümü pek yakın gözükmese de, adil bir çözümün gerçekleşmesi yönünde elle tutulur gelişmeler ortaya çıkmıştır. Bu gelişmeler içinde en önemlisi hiç kuşkusuz, yıllardır yutlarını işgal altından kurtarmak amacıyla ısrarlı ve yoğun bir mücadele içinde olan Filistin halkının tek temsilcisi Filistin Kurtuluş Örgütü'nün uluslararası düzeyde kazandığı saygınlıktır. FKÖ, artık BM'de üye ülkelere tanınan hakların tanındığı, dünyanın önemli merkezlerinde büyükelçi statüsünde temsilcilerinin bulunduğu hatta emperyalist ülkelerin üst düzeyde yöneticilerinin resmen görüşmek zorunda kaldıkları bir örgüt durumuna gelmiştir.

Orta Doğu'da gözlenen bir başka olumlu gelişme de, ABD emperyalizminin Mısır'a dayattığı Camp David anlaşmasının Arap'lar arasında bir birliğe ve yakınlaşmaya yol açmış olmasıdır. Mısır dışında tüm arap ülkelerinin ve tüm ilerici güçlerin tümüyle reddettiği bu teslimiyet belgesi, Orta Doğu sorununun kalıcı bir çözüme ulaştırılmasının önünde büyük bir engeldir. Ancak, bu belge bir taraftan da kalıcı ve adil bir çözümün nasıl gerçekleştirileceğini tam bir açıklıkla tüm dünyanın gözleri önüne sermiştir.

Maocu Çin yönetiminin izlediği dış politikanın emperyalizmin doğrudan güdümünde ve hizmetinde olduğu, bu politikanın dünya barışının en önemli düşmanlarından birisi olduğu geçtiğimiz dönemde ortaya çıkan olaylarla bir kez daha dünya kamuoyunun gözleri önüne serildi. Yıllar boyu ABD emperyalizmine karşı sıcak savaşın içinde olan ve şimdi de özgür ülkelerinde sosyalizmi adım adım kurmakta olan yiğit Vietnam halkı kısa bir süre önce, bu kez de maocu saldırganlığın üzerine yürümek zorunda bırakıldı. Çin'in, Sosyalist Vietnam'a karşı giriştiği saldırı tüm dünya işçi sınıfı hareketleri ve ilerici, barışçı güçleri tarafından lanetle karşılandı. Çin lideri Huo Kuo Feng'in ABD'ye yaptığı "dostça" gezinin hemen ardından gerçekleşen bu saldırı Çin'in ve maoculuğun dünya ilerici güçlerinden, dünya halklarından soyutlanması sürecini hızlandırdı.

Savaşsız, sömürüsüz bir dünya istemleri, barış özlemleri bugün tüm dünyada milyonlarca insanı sarmıştır. Barış mücadelesi her 1 Eylül'de yeni başarılar ve yeni katılımlarla güçlenerek tüm dünyayı kapsamaktadır. Bilimsel sosyalistler tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de, sosyalizm mücadelesinin kopmaz bir parçası olan barış mücadelesinin güçlenmesine ve doğru raya oturtulmasına yönelik çabalarını sürdürmektedirler.

Gelecek 1 Eylül'lerde insanlık hiç kuşkusuz barışın tam anlamıyla hakim olduğu, insanların birbirlerine kardeşlik, özgürlük şarkıları söylediği bir dünyada kutlanacaktır. Bunun güvencesi barış mücadelesinin günümüzde kazandığı başarılar ve barış güçlerinin yürüttükleri ısrarlı, kararlı savaştır.

SINIF MÜCADELESİNİN ENTERNASYONALİST YAPISI

Güneş Barış

Sınıf mücadelesi içinde bulunduğumuz koşulların da zorlamasıyla, temel bir gerçeği kavramak ve davranışları ona göre düzenlemek durumundadır. Bu temel, olağanüstü biçimde uluslararası niteliğe bürünmüş olan tekelci, emperyalist burjuvaziye karşı verilen mücadelenin, enternasyonalist yanını sürekli geliştirerek yetkinleştirme zorunluluğudur.

Gerçi bugün, örneğin üçüncü enternasyonal türü bir işçi sınıfı örgütlenmesi bulunmamaktadır. İki temel toplumsal sistemin belirlediği temel çelişki, çok çeşitli mücadeleleri gündeme getirebilmektedir. Ulusal özellikler daha önceki dönemlere göre artmış, mücadelelerin özgüllüğü büyük önem taşır olmak özelliğine ulaşmıştır. Ancak tüm bunlar, işçi sınıflarının, dünya devrimci sürecinin halkaları biçiminde verdikleri mücadelelerin enternasyonalist dayanışma yanını da çok üst düzeyde artırmıştır.

Bugün dünya sosyalist sisteminin aktif desteği olmaksızın herhangi bir ulusal ve/veya sosyal kurtuluş mücadelesinin zaferle sonuçlanacağını ummak hayaldir. Bu durum dünyanın tüm yöreleri için geçerlidir. Çeşitli ülkelerde verilmekte olan mücadelelerin, dünya devrimci sürecinin temel direği olan sosyalist sistemle ilişkilerinin sağlıklığının, o ülkenin geleceğini belirlediği örnekleriyle yaşanmaktadır.

Bunların yanı sıra bir diğer gelişim de proletarya enternasyonalizmi konusunda sürmektedir. Emperyalizmin ve ülkeler düzeyinde de burjuvazinin ideolojik baskıları ve şartlandırmalarının aşılmasının, enternasyonalizmden uzaklaşmakta bulunduğu çeşitli örnekler de görülmektedir. Yadsınamayacak biçimde, tüm ülkelerde kışkırtılan maoculuk ya da "sorunları tartışma" grupları enternasyonalizme karşı "kutsal bir haçlı seferi"ni başlatmış durumdadırlar.

Bu "kutsal sefere" katılanların nitelikleri ülkeden ülkeye ve gruptan gruba o denli değişmektedir ki, kimi zaman neyin ne olduğu kavranılmakta zorluk çekilebilmektedir. Burjuvazi ve egemen sınıflar, özellikle de işçi sınıfı hareketlerinin içinden çıkarmaya çalıştıkları "ulusal özellikçi" gruplarla yürüttükleri bu karşı mücadelede kimi zaman önemli kazanımlar da elde edebilmektedir. Kimi zamanlarda; maocularla, troçkistlerle birlikte, görünürde "enternasyonalist" kimilerinin kol kola olabilmesi şaşırtıcı olmamaktadır. İşçi sınıfı hareketi içinde koparılan kimilerinin de bu yönde en ön safta ve en "cansiperane" bulunmaları da yaşanabilmektedir.

Ancak işçi sınıfı hareketinin başarılı gelişme içinde bulunmasının ilk ve temel koşulunun da ulusal ve uluslararası mücadeleyi bütünleştirmekte gösterdiği yetenek olduğu da değişmez bir gerçektir. Bu gerçek işçi sınıfının politik hareketinin temelini oluşturduğu gibi, politik harekete yandaş kuruluşlar içinde aynı derecede yakıcıdır.

Gençlik örgütlenmesinin, politik hareketin öncülüğünde oluşturacağı uluslararası ilişkiler, birlikler büyük önem taşımaktadır. Dünya gençliğinin antiemperyalist birlik dostluk ve dayanışması, dünya devrimci sürecinin sadık ve özverili bir dayanağını oluşturmaktadır. Bu temellere inanmayan, bu temelleri yaşama geçirmek için uğraşı vermeyen gençlik hareketlerininse, ülkelerindeki ilerici, barışçı harekete bile ne kazandırdıkları tartışma konusudur.

Bilimsel sosyalist ilkeler temelinde örgütlenen gençlik örgütü bu bilinçle davranmaktadır. Ülkesinde, işçi, köylü, öğrenci gençlerle verdiği mücadeleyi, dünya gençliğinin anti emperyalist, barışçı mücadelesiyle birleştirmektedir. Bu yönde atılan adımlar, ülke egemen sınıflarınca engellemelerle karşılaşmaktadır. Bu bir anlamda doğaldır. Bunun da aşılması için mücadele verilir. Ve tüm bunlar temelinde ortak düşüncelerde bulunan gençlik hareketlerinin eylem birlikleri de gerek ulusal gerekse uluslararası mücadeleye büyük katkılar sağlayabilir.

Ulusal sınırlar içinde verilen mücadelenin enternasyonalist dayanışması önüne çıkarılan tüm engeller aşılır. Aşılma önüne çıkarılan veya çıkmak isteyen kılıflı engeller de; mücadelenin koşullarına uymamakta direnirlerse, kendilerini tarihin çöplüğünde bulurlar. Bu; mücadelenin genel ve zorunlu bir kuralıdır.

HO CHI MINH

9. sayfadan devam

nokta: "Yığın çizgisi, yeni tip parti ve enternasyonalizm" konuları idi.

Vietnam'da komünist örgütlenmeler ortaya çıkmaya başladı. Bu dönemde üçü de Enternasyonal'i izleyen üç ayrı Komünist Partisi görüyoruz. DGB militanlarından çıkan Çinhindi Komünist Partisi, Annam Komünist Partisi, Çinhindi Komünist Konfederasyonu. Komintern bu zararlı ayrılığın ortadan kaldırılması için Ho'yu görevlendirdi. Onun önderliğinde 1930'da yapılan birleşme konferansında Vietnam Komünist Partisi kuruldu. Daha sonra partinin adı Çinhindi Komünist Partisi'ne çevrilerek örgütlenmeye Laos ve Kamboçya'da sokuldu.

Hızla örgütlenen Çinhindi Komünist Partisi'nin üzerindeki baskılar korkunç ve ülkenin sınırlarını aşmıştı. 1931'de Hong Kong'ta Ho İngiliz polisi tarafından tutuklandı. İdam talebiyle yargılandı ama uluslararası büyük çaplı bir kampanya sonucu serbest bırakıldı. Gizlice Çin'e geçen Ho Moskova'ya kaçacağı yıl olan 1932'ye kadar orada yaşadı. Ho, Lin adıyla Moskova'da Lenin üniversitesine yazıldı. Bir süre sömürgeler enstitüsünde çalıştı. 1938'de Moskova'dan ayrıldı. Yurt dışında bulunduğu bu süreler içinde ÇHKP'nin çalışmalarını yakından izliyor, partiye ışık tutacak eleştirilerde bulunuyor parti yayınlarına yazılar yazıyordu. Ancak onun yokluğu partide her zaman kendini gösteriyordu.

Bu yıllarda Fransa'da Halk Cephesi seçimleri kazanmış ve iktidara gelmişti. Bu ilerleme kendisini Vietnam'da da gösterdi ÇHKP Demokratik Cephe'nin hayata geçirilmesi için çalışmalara başladı. Fransa'da da antisömürgeci mücadele yükseliyor, mitinglerde Fransız işçileri şu andı haykırıyorlardı: "Biz Fransız ve Vietnam'lı işçiler, eylem özgürlük içinde birleşmiş bir halde kalmaya, demokrasi ülküsünü savunmak ve insanlık barışını güçlendirmek için Halk Cephesi'ne sadık kalmaya and içiyoruz."

Ancak Fransa'da Halk Cephesi hükümeti'nin düşmesi Fransa ve Vietnam'da komünist avının başlamasını getirdi. 1940 yılında Vietnam'daki amansız baskıya karşı yerel ayaklanmalar başgösterdi. Bu ayaklanmalar komünistlerin yönetimindeydi.

1940 yılının aralığında Ho Chi Minh Vietnam'a gizlice girdi ve kuzey bölgesindeki bir mağarada yaşamaya başladı. Partinin burada gizli olarak toplanan merkez komitesi de Ho Viet Minh (Vietnamın Bağımsızlığı Ligi) cephesinin kurulmasını öne sürdü. Bu öneri kabul edilerek Viet-Minh'in programı ve örgütlenmesi hazırlandı. Ho Chi Minh tüm yurttaşlara seslenen duyuruda "her Vietnamlı ulusal kurtuluş davasına katkıda bulunmalıdır" diyordu.

Tüm şiddetiyle süren İkinci Dünya Savaşı süresince Viet-Minh'e bağlı gerillalar hem Fransız sömürgecilerine hem de ülkeyi işgal altına alan Japon faşistlerine karşı savaşıyorlardı. Nguyen Ai Quoc 1942 yılında Çin ulusal hareketiyle ilişki kurmak için Çin'e geçince tutuklanarak hapse atıldı. 1944 yılına kadar tutulduğu hapishanede Nguyen Ai Quoc çok zor günler yaşadı ancak bütün olanaklarıyla mücadeleye oradan da katılıyordu. 1944'de serbest bırakıldıktan sonra Vietnam'a dönerken adı artık HO CHI MİNH (Işığı getiren Ho) idi. Bütün Vietnam'ın sevgili Ho amcası ayaklanmanın başına geçiyordu.

Japon faşistlerine karşı büyük çapta bir gerilla hareketi başlatılmış yerel ayaklanmalar tek bir yumruk halinde birleştirilmiş ve genel ayaklanmaya dönüştürülmüştü. Ho Chi Minh'in önderliğinde devrim 1945 Ağustos'unda zafere ulaştı. Toplanan Ulusal Halk Kongresi Ulusal Kurtuluş Kongresi'ni yani Ho Chi Minh'in başkanlığı'ndaki geçici hükümeti kurdu.

Bundan böyle Vietnam halkını zorlu bir uğraş bekliyordu. Bir yandan ülkenin güney bölümünde hâlâ varlığını sürdüren sömürgecileri kovmak diğer yandan sosyalizmin kopmaz bir şekilde yerleşmesini sağlamak. Böylesine karmaşık ve çetin görevini Vietnam halkı Ho amcasının önderliğinde ve başta SSCB olmak üzere sosyalist sistemin teknik, moral yardımıyla başardı. Gene bu halk tüm dünyadaki anti-emperyalist güçlerin yaygın desteğiyle dev Amerikan militarizmine karşı verdiği mücadelede zafere ulaştı. Bu başarılar içinde Ho Chi Minh'in engin deneyimi, diplomatik yetenekleri, çetin ve zor koşullarda yılmak bilmeyen mücadele azmi önemli bir yer tutar.

Vietnam'ı bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm yolunda zafere ulaştıran Partinin örgütlenmesindeki soluklu mücadelesi Ho Chi Minh'in uluslararası komünist hareketi içinde saygın bir yer almasını sağladı. 1975'de gerçekleşen nihai zafer Vietnam halkının dünya halklarına 75-1 mayısında en büyük armağan oldu. ●

GENÇ ÖNCÜ 'den

DEVAM DEVAM DEVAM DEVAM DEVAM
DEVAM DEVAM DEVAM DEVAM DEVAM

● GENÇ ÖNCÜ Suluova Şubesi, İlçedeki faşist saldırılar için açıklama yaptı

Genç Öncü Amasya-Suluova şubesi, ilçede ve genel olarak da Amasya'da son dönemde yoğunlaştırılan faşist terör hakkında aşağıdaki açıklamayı yapmıştır. Yerel basında yer alan açıklama özetle şöyledir: "İlçemizde oluşan son olaylar yeni bir Maraş yaratmaya yönelmiştir. Faşist örgütlerin özellikle seçim yapılacak illerde tırmandırdıkları terör, ilerici, demokrat, sosyalist güçlerin yıldırılmasına yöneliktir.

"25 Ağustos gecesi, üyemiz Suha Kubilay saldırıya uğramış, ilerici olarak bilinen kişilerin evlerine saldırı düzenlenmiştir. Ancak bu saldırılar, yılgınlık yaratmamakta, tam tersine faşizme ve emperyalizme karşı kinimizi bilemektedir."

● Genç Öncü Bilecik-Bozüyük Şubesi kuruldu

Bozüyük ilçesinde, süren örgütlenme çalışmalarının tamamlandığı ve lokal açılarak şubenin kurulduğu bildirilmiştir. Bozüyük şubesinin faşizme karşı bölgede etkin bir güç oluşturacağı ve gençliğin tek örgütü olmayı başaracağı inancıyla Bozüyük'lü Genç Öncü'leri kutlarız.

Faşizme karşı GENÇ ÖNCÜ ler

Develi-Sindelhöyük Gençlik Spor Klübü Çalışmalara Başladı ●

Kayseri'nin Sindelhöyük kasabasında, sosyalist gençlerin öncülüğünde oluşturulan spor kulübü çalışmalarına başlamıştır. Gençliğin spor çalışmalarının yönlendirilmesi için siyasi iktidarlarca hemen hiç bir adım atılmazken, gençlerin, yerel birimler biçiminde bu yönde örgütlenmeleri düşündürücü olmalıdır.

BAHÇELİ KATLİAMI SOSYALİZME YÖNELİK BİR CİNAYETTİR

1978 Ankara Bahçelievler katliamının sanıklarının yargılanmasına 20 Ağustos'ta Ankara sıkıyönetim mahkemesinde başlandı. Çok sayıda TİP ve Genç Öncü üyesinin izleyici olarak 20'den fazla Parti üyesi avukatın müdahil avukat olarak katıldığı mahkemeye sanık olarak İbrahim Çiftçi, Ahmet Ercüment Gedikli, Duran Demirkıran, Abidin Şahiner, Ömer Yavuz Hacıömeroğlu, Mehmet Kundakçı, Ömer Özcan ve Kadir Temir çıkarıldılar. Katliamı gerçekleştiren faşist çetenin diğer beş üyesi Abdullah Çatlı, Haluk Kırcı, Ünal Osman Ağaoğlu, Mahmut Korkmaz ve Bünyamin Adanalı henüz yakalanmamış olduklarından ilk duruşmaya katılmamışlardı.

8 - 9 Ekim gecesi arkadaşlarımızın kaldığı eve giren faşist katiller dört arkadaşımızı kurşunlayarak öldürmüşler, iki arkadaşımızı da kaçırmış ve kurşunlayarak Eskişehir yolunda bırakmışlardı. Saldırıdan ağır yaralı olarak kurtulan ve on gün direndikten sonra yaşamını yitiren Serdar Alten verdiği ifadesinde katliamı gerçekleştiren MHP, ÜGD üyesi faşistleri tanımlamıştı.

Gerek Serdar arkadaşımızın ifadesi, gerekse sekizi tutuklu, beşi yakalanmayan 13 katilin kimlikleri ve verdikleri ifadeler, bu katliamı faşist odaların planlayıp, gerçekleştirdiğini açıkça ortaya koymuştur. Katillerin MHP'nin veya yan kuruluşlarının üyeleri olmaları da rastlantı değildir.

Bu olay, yalnızca "Bahçelievlerin solculardan temizlenmesi" girişimi olarak nitelenemez. Aksine, politik özü çok daha derinde olan bir katliamdır. Amaç, işçi sınıfının politik hareketini ve onun yolunda yürüyen gençlik hareketini, bireysel terörizme çekmek, eylemlerini ve yöntemlerini buna göre belirlemesini sağlamak, yani kısaca kendi istedikleri alanda mücadeleye zorlamaktır.

İşçi sınıfının politik hareketi bu tür oyunlara gelmemiştir, gelmeyecektir. Çalışmalarını, saflarına her gün daha geniş yığınları çekerek, örgütlü birleşik gücün oluşturulmasının temellerini atarak yürütmektedir. Bu yolla faşizmin üstüne yürümektedir. Bu yolun sonucunda faşizm ezilecek tüm cinayetlerin hesabıyla birlikte, yedi yoldaşımızın da kanları yerde bırakılmayacaktır.

Satılmışlar ve faşistler her zaman aşağılık ve insanlık dışıdır

İGD SAVUNUR GÖRÜNDÜĞÜ İLKELERDE DÜRÜST OLMASINI BİLMELİDİR

Ağustos ayı içinde "Savaş Yolu" dergisi bir dizi eylem düzenledi. "MHP - ÜGD Kapatılsın" sloganıyla düzenlenen bu eylemler çeşitli yerlerde yapıldı. Kimilerinde engeller sonucu gerçekleştirilemedi.

Bu eylemin düzenlenişini İGD üstlenmişti. 40 ile yakın yerde mitingler ve yürüyüşler yapılacağı Ağustos ayı 10'unda mitinglerin yapılacağı illerin ve tarihlerin kesinleşmesi biçiminde belirlendi. Yani ne yapılacağı, nasıl gerçekleştirileceği... gibi ayrıntıya varan konularda bile İGD yapacaklarını saptamıştı.

Bundan sonra, sıra GENÇ ÖNCÜ'yle yapılan değişik içerikli bir görüşmede konunun açılmasına ve "belki GENÇ ÖNCÜ de katılabilir" biçiminde "iyi niyet" gösterilmesine gelmişti. O görüşmede kendilerine, tarihin çok sıkışık olduğu, birlikte ve taha değişik örgütlerin de katılımıyla gerçekleştirilebilecek, bu önemde ve çapta bir eylemin daha uzun bir ön çalışmayı gerektirdiği belirtilmişti. Kendileri de bu konuda GENÇ ÖNCÜ'nün haklı olduğunu, "Ancak belki yerel birimler düzeyinde ortak çalışma yapılabileceğini, bunun olanaklı olduğu yerlerde, bu güncel istemin daha güçlü haykırılabileceğini" belirtmişlerdi.

DEMOKRASİ DÜŞMANLARI ELİNİZİ ODTÜ'DEN ÇEKİN

Türkiye'nin içinde bulunduğu politik durum, tüm boyutlarıyla ODTÜ'ye de yansımakta. Sıkıyönetimin gelmesiyle başlayan propaganda, yayın ve forum yasakları, jandarmanın fiili işgali ve saldırılarıyla yaygınlaştırılmak isteniyor. Geçmiş yıllardan beri burjuvazinin "anarşist yuvası" olarak tanımladığı ODTÜ, bugün demokratik bir mevzi olarak kalma doğrultusunda çetin bir savaş veriyor.

İçinde bulunduğumuz sömestrin başladığı ilk gün, açılış töreninde çarpıcı bir senaryo vardı sahnede. 1972'den beri ilk kez ODTÜ'de İstiklal Marşı'yla bir açılış töreni düzenleniyordu. Kısacası böylesi bir tezgah için İstiklal Marşı araç olarak kullanılıyor ve bundan sonra gelişecek olaylara meşru bir zemin, duyarlı ve şartlanmış bir kamuoyu yaratılmak isteniyordu. Bu tezgah, kimilerinin de yanlış politik tavır almasıyla büyük ölçüde başarıya ulaşıyor ve saldırılar başlıyordu.

Şimdi burada ilk olarak değinilmesi gereken nokta, doğru devrimci tavrın ne olması konusunda. Kimi kendini bilmezler, İstiklal Marşının gerici öz taşıdığı gerekçesiyle karşı çıkmak ve ayağa kalkmamak gerektiğini söylüyorlar ve burjuvazının nasıl olsa bir şey bahane ederek saldırabileceğini ekliyorlar. Oysa durum hiç de öyle değil. İstiklal Marşı burada bir araç olarak kullanılmıştır, amaç ise açıktır. Geniş halk kesimlerinin gayet duyarlı oldukları bir konuda burjuvaziye koz vermek ve kamuoyunu karşıya almak yanlıştır. Hele burjuvazinin saldırıları karşısında, kendi güçlü olduğun alanda değil de, onun güçlü olduğu alanda mücadele etmek, koşulları hiçe saymak ve dümdüz, oklava gibi bir politika izlemek anlamına gelecektir. Durumu böyle dar bir açıdan ele almak politik körlüktür.

Diğer bir nokta ise orada Enternasyonal Marşı'nın söylenmesidir. Belirtmek gerekir ki ulusal marşlar, hiç bir zaman Enternasyonal alternatif değildirler. Enternasyonal'i ulusal marşla karşı karşıya getirmek, onun özünü boşaltmak, onun taşıdığı apayrı anlamı hiçe saymak demektir.

Bu olaylardan sonra saldırılar devam etti. Geçtiğimiz günlerde Hazırlık Okulunda bir öğrencinin jandarma tarafından gerekçesiz olarak gözaltına alınmak istenmesi sonucu gelişen olaylar, jandarmanın Hazırlık Okulunu kuşatmasıyla sürdürüldü. Olayları protesto etmek için toplanan öğrencilere jandarma dipçikle saldırdı. Bu arada jandarmaya karşı en ön safta direnen Genç Öncü'lü bir arkadaş başından dipçikle yaralandı. Akşam geç saatlere kadar devam eden jandarma kuşatması sonucunda, Hazırlık Okulunda bulunan 488 öğrenci otobüslere doldurularak Mamak toplama kampına götürüldü. Ertesi gün akşama kadar sürdürülen soruşturma sonunda, temsilciler ve çeşitli siyasetleri politikleşmiş unsurları başta olmak üzere 80 kadar öğrenci gözaltına alındı, bir kısmı tutuklandı.

Temsilcilerin ve politikleşmiş unsurların gözaltına alınması, ODTÜ'de verilen demokratik ve özerk üniversite mücadelesine sekte vurmaya ve ODTÜ'deki ÖTK örgütlülüğünü parçalamaya yönelen bir saldırıdır. Yıllardır, ODTÜ'yü "dikensiz bir gül bahçesi" olarak görebilme hasreti çekenlerin ODTÜ kitlesinden alacakları cevap çok sert olacaktır. Bugün, temel görev, darbe yiyen örgütlülüğü daha bir pekiştirmek, öğrencisiyle, işçisiyle, öğretim üyesiyle ve öğrenci velisiyle ODTÜ'deki tüm demokratik güçlerin en geniş biçimde bu mücadeleye katılımını sağlamaktır. Bu güçlerin, demokrasi mücadelesine örgütlü olarak kanalize edilmesi ve kamuoyunun mücadelemize desteğinin sağlanması başarımızın güvencesi olacaktır.

Olaylar hızla gelişti. GENÇ ÖNCÜ'nün ödün veremeyeceği kimi konularda İGD birimleri büyük bir dayatma ve sekterlik içine girdiler. DİSK'in bütünlüğünü parçalayıcı davranışlara ortak olunamayacağı belirtildi. Buna karşılık örneğin İzmit'de Genel-İş şube yönetimi konusunda sendikanın iç işlerine karışılarak iş yapılmak istendi. Örneğin, İzmir'de DİSK'in örgütlü bulunduğu iş kollarında bölücülük görevi üstlenen sendikaların katılması dayatıldı vb. Bunların yanısıra sloganlar, ön çalışmalar konusunda da tam bir uyuşmazlık etkin oldu.

Düzenlenecek eylemlerin İGD'nin "tekelci" anlayışının ürünü olacağı açıktı. İGD anti faşist gösterilerden çok kendi istemlerinin sergilendiği mitingleri amaçlıyordu. Belirlenen sloganların çoğunun anti-faşist nitelikten öte anlam taşıması da bunun sonucuydu.

Bunları gözlemleyen GENÇ ÖNCÜ birimleri, Konya Ereğlili ve Hacıbektaş'daki miting hariç hiç birine katılmadılar, ya da çalışmalar ortak bir ürün veremeyeceğini belli ettiği zaman çekildiler. Bu tavır gerçekte bilimsel sosyalistlerin eylemlere ve iş birliklerine bakışının bir kez daha yaşama geçirilmesinden başka bir şey değildi.

Şimdi, İGD dağıttı yerel bildirilerle, GENÇ ÖNCÜ'nün "kıvırttığını" kanıtlamaya çalışıyor. Politika gazetesinin yazarları olayı "tırmık"lamaya çalışıyorlar. "Genç Öncü'nün nasıl faşizme karşı eylemlerden kaytardığını" kendilerine de kanıtlamaya çalışıyorlar.

Oysa tüm bunlar, gençliğin anti faşist eylem birliği yolunda atılabilecek tüm adımları daha da zorlaştırmaktan başka bir şeye yaramamaktadır. Kendi iç sorunlarını bastırmak için zamanını önceye aldıkları kimi işlere GENÇ ÖNCÜ'nün "iyiniyet" gösterip katılmamasını bu biçimde anlatmak, tabanlarında çoktandır varolan ve son günlerde iç sorunlarıyla artan huzursuzluğun bilimsel sosyalizme kanalize olmasını önlemeye çalışmaktır. İGD bunları yapmakta serbesttir. Ama bunları yaptıktan sonra yine "gençliğin antifaşist eylem birliği" için çağrı yapmak hakkı da İGD'ye tanınmaz. İGD öncelikle savundukları ve söylediklerini merkezden en alt birime kadar yaşama geçirecek dürüstlüğe erişmelidir. İGD, savunur gözüktüğü kimi ilkelerde dürüst olmasını öğrenmelidir.

79 SEÇİMLERİ YAKLAŞIRKEN

SEÇİMLER İÇİN İKİ POLİTİKASIZ TAV

Bağımsız Adaylar ve Boy

Seçimlerin yaklaşmasıyla sol grupların seçim politikaları da genel hatlarıyla belirginlik kazanmaya başladı. Söylenenlerden ve yazılanlardan anlaşıldığı kadarıyla, bu seçimlerde sol grupların tavırları, ya seçimleri boykot ya da bağımsız aday gösterme biçimleri üzerinde temellenecek. 77 seçimlerinde ana hatlarıyla CHP'nin desteklenmesi şeklinde somutlanan politikalar bugün artık inandırıcılığını yitirmiş bulunuyor. CHP destekçiliği hiç bir "teorik çözümleme" ile açıklanamayacak duruma geldi. Bu şartlar altında seçimler sözkonusu olduğunda seçilecek iki yol kalmış oluyor. Boykot, ya da bağımsız adaylar. Bir diğer alternatif olan işçi sınıfı partisinin desteklenmesi ise, bu grupların gündemine bile girmiyor. Onlar için işçi sınıfı partisinin desteklenmesi kendi varlıkları ile çelişiyor. Bu yüzden işçi sınıfı partisinin desteklenmesi yerine hiç bir geçerliği olmayan alternatifleri ön plana çıkarmak, hatta burjuva partilerine bile yandaş olmak mübah sayılabiliyor. 77 seçimlerinde böyle oldu. Bu seçimlerde ise aynı tutumu devam ediyor. Değişenler yalnızca seçilen yollar.

İşçi sınıfı hareketine ters sapma akımların bu politikalarını, daha doğru bir deyişle politikasızlıklarını doğal karşılamak gerekir. Çünki onların burjuvaziye karşı siyasi bir alternatif olma niyetleri yoktur. Kendilerini kitlelere siyasi bir alternatif olarak sunma ihtiyacı duymamaktadırlar. Ne kadar keskin bir "sol" sosyalizm edebiyatı yapsalar da, devrimci dönüşümlerin en hızlı savunucuları olduklarını ne kadar yüksek perdeden haykırsalar da, salt bunlarla alternatif olunmadığı, olunamayacağı bilinmektedir. Çünki siyasi alternatif örgüttür. Yığınların pratikte gördüğü, duyduğu, yaşadığı sırtını verebileceği bir örgüt, yani Parti. Bu grupların ise parti olmaya niyetleri ve ihtiyaçları yoktur.

Bilinmektedir ki burjuvazinin de kitlelere sunduğu alternatifler, bugünkü koşullarda örgütlerdir, partilerdir. Burjuvazi de biliyor ki siyasi örgütlenme olmadan politika yapılmaz. Siyasi örgütlenme olmadan kitleleri sömürü düzenine bağlamak olanaklı değildir. Burjuvazi için bile bu denli önemli olan örgütün, politikanın olmazsa olmaz koşulu olan örgütün, işçi sınıfı adına, sosyalizm adına yola çıkanlar için ne denli yaşamsal olduğunu vurgulamaya bile gerek bulunmamaktadır. Parti lafı edildiğinde suspus olanların, ya da "elbet bir gün kuracağız" diye kendini avutanların yaptıklarının ise politika değil gevezelik olduğunu söylemeye hiç gerek yoktur.. Politika adına yapılan gevezeliklerle kitleleri harekete geçirmeyi, kitlelerin desteğini almayı düşünmek en basit deyimiyle işi hafife almak demektir.

Seçimler ve parlamento siyasi mücadelenin, sınıf mücadelesinin önemli alanlarından biridir. Bu sorun olanca açıklığıyla derginin daha önceki sayılarında yer aldı. (Bak. Sayı 5, syf. 15 - 16) Bir yanıyla seçimler, işçi sınıfı hareketinin sınıf mücadelelerinde gösterdiği hedeflerin, önerdiği çözümlemelerin geniş yığınlarda yankılanıp yankılanmadığının göstergeleri olurlar, çünki seçim çalışmaları, işçi sınıfı hareketi için, kendine özgü bir çalışma değil, zaten var olan ve sürdürülegelen politik çalışmanın yeni ve daha yaygın araçlarla, belli bir zaman kesiti içinde yoğunlaştırılmasıdır. Bu yüzden alınan oylar, içşi sınıfı hareketinin verili koşullardaki genel mücadele hedeflerine ve sorunlara getirdiği açılımlara sağlanan desteği ifade eder.

Kısaca söylemek gerekirse, işçi sınıfı hareketinin seçim ve parlamento politikası, verili koşullarda genel politikanın, genel mücadele perspektiflerinin bir yansımasıdır. Sınıf mücadelesinde doğru bir siyasi hat izleniyorsa seçim ve parlamento politikası da buna paralel olarak doğru bir çizgide ve uyumlu olarak gelişecektir.

Herhangi bir grubun izlediği siyasi çizgi, bilimsel sosyalizmden şu veya bu düzeyde bir sapmayı içeriyorsa, bu sapma o grubun seçim politikasında da yansımasını bulacaktır. Ülkemizde işçi sınıfına ters sapma akımların seçim politikaları bu gerçeği olanca açıklığıyla ortaya sermiştir. 77, 5 haziran seçimleri bu konuda son derece açıklayıcı ve öğretici olmuştur. 77, 5 Haziran seçimleri işçi sınıfına ters sapma akımların politik iflaslarının belgelendiği önemli bir köşe taşı olarak bugüne ışık tutmaktadır. Sapmaların 79 seçim politikaları incelenirken, 77 seçimlerine değinmek sanırız bu yüzden sorunun daha bir anlaşılır hale gelmesine yardımcı olacaktır.

77, 5 Haziran seçimleri faşist terörün alabildiğine yoğunlaştırıldığı, MC hükümeti ile faşist hareketin geliştirilip

IR :

kot

Bilim Bürosunca hazırlanmıştır

güçlendirildiği bir dönemde yapılmıştı. bir yandan siyasi cinayetler ve katliamlar, öte yandan hayat pahalılığı, yoksulluk, geniş emekçi yığınları derinden derine etkiliyordu. MC belasının bir an önce işbaşından uzaklaştırılması ilerici güçler ve emekçi yığınlar için en güncel ve en ivedi talep durumuna gelmişti. Faşist terörizmin ve hayat pahalılığının dayanılmaz boyutlara ulaşması, yığınların bir panik havası içine girmesini de beraberinde getirmişti. Toplumun önemli bir bölümünü etkileyen bir panikti bu. Toplumsal panik olarak adlandırılan bu somut olgu, yığınların, bugünden yarına kurtuluş olarak sunulan yollara kanalize edilmesi için uygun bir zemin yaratmıştı. Bu yol ise hem MC partilerine alternatif ve hem de iktidara en yakın parti olan CHP'nin desteklenmesi biçiminde somutlanıyordu. CHP, faşist cinayetlere ve pahalılığa karşı bir kurtuluş umudu olarak ortaya çıkmıştı. Egemen sınıflar, MC partilerinden kopan yığınların gerçek kurtuluş yollarını görebilmelerini engellemek için, onları düzenin sınırları içinde hapsetmek için "umut" balonunun şişirilmesine özellikle destek olmuşlardı.

77 seçimlerinde işçi sınıfının bilimsel sosyalist örgütü ise, faşist terörizmin ve yaşam koşullarının dayanılmaz boyutlara ulaşmasının temelinde sömürü düzeninin yattığını, bu düzene karşı mücadele edilmeksizin, boş umutların peşinden sürüklenmenin çıkar yol olmadığını ısrarla öne sürüyor, seçim politikasını ağırlıkla bu temel üzerinde inşa ediyordu. Şöyle deniyordu 5 Haziran seçimleri sırasında: *"Tüm emekçi kitleler, demokratik, ilerici, yurtsever güçler baskı altına alınmak, sindirilmek, susturulmak istenmektedir. Seçimlere ilişkin olarak halka korku salmak, korku salarak oy toplayabilmektir amaçları. Bu durumda seçimler kendi başına çözüm değildir. Seçimler tek başına ne saldırıları durdurur, ne de diğer sorunları çözer. Yabancı ve yerli tekellerin, büyük sermayenin, büyük toprak sahiplerinin, ekonomik gücünü kıracak köklü dönüşümlerin yapılması gerek. Bunlar yapılmadıkça baskı, saldırı ve cinayetler de, pahalılık ve yoksulluk ve diğer toplumsal belalar da sürüp gider."* (Behice Boran, 5 Haziran Seçimleri radyo konuşmalarından. Yürüyüş Sayı: 112. syf. 8)

İşçi sınıfımızın bilimsel sosyalist örgütü seçimlerde böyle bir anlayışla hareket edip, sosyalizmin sesini geniş

Bilimsel Sosyalizm ve Seçim

BİLİMSEL SOSYALİZM VE PARLAMENTER MÜCADELE

"Proletarya açısından, demokrasi sorununun marksist çözümü, burjuvaziye karşı sınıf mücadelesinde, onu devirmek üzere hazırlanmak ve kendi zaferini güvenceye almak için tüm demokratik kurum ve özlemlerden yararlanmaktır." (Lenin, Cilt 23, s. 26)

"Sosyal demokratlar parlamentarizme (temsilciler meclisinde yer almaya) işçilerin kurtuluşu için politik bir mücadele metodu olarak, proletaryayı aydınlatmak ve eğitmenin ve onu bağımsız sınıf partisinde organize etmenin bir aracı olarak bakarlar. Bu marksist görüş sosyal demokratları bir tarafta burjuva demokratlarından, diğer tarafta anarşistlerden kesinlikle (radikal olarak) ayırır. Burjuva liberalleri ve radikalleri parlamentarizme genelde "doğal" ve tek normal ve yasal devlet işlerini yönetme metodu olarak bakarlar ve modern parlamentarizmin sınıf mücadelesi ve sınıfsal karakterini reddederler. Her olanaklı araçla, ve her olanaklı durumda burjuvazi elinden gelen her gayreti, işçilerin gözlerine parlamentarizmin burjuva baskısının bir aracı olduğunu görmeyi önleyici atgözlüğü takmak, onları parlamentarizmin tarihsel kısıtlı önemini kavramalarını önlemek için gösterir. Anarşistlerde parlamentarizmen tarihsel olarak tanımlanmış önemini farkedemezler ve bu mücadele metodunu tümüyle reddederler. Bu anarşizm ve parlamento basında eski rejimle mümkün olan en kısa zamanda oluşacak durdurma için burjuvazinin gösterdiği gayretle Rusya'daki sosyal demokratların şiddetle savaşmasının nedeni budur. Onlar (Sosyal demokratlar) parlamento eylemlerini tümüyle ve mutlak olarak işçi sınıfı hareketinin genel yararlarını ve güncel burjuva demokratik devrimindeki proletaryanın özel çıkarlarını korumaya tabii kılarlar."

(. . .)

"Sosyal demokratların Dumaya ilişkin kampanyası diğer partilerinkinden farklıdır. Onlardan farklı olarak biz bu kampanyayı bir son, hatta çok önemli bir olay olarak görmüyoruz. Onlardan farklı olarak parlamenter reformların hatırı için parlamentarizm lehine değil, tersine anayasal meclis için devrimci mücadele sloganları atıyoruz." (Lenin, C. 11, s. 277, 278)

"Komünist Enternasyonal'in geçenlerde tamamlanan ikinci kongresi, komünistlerin burjuva parlamentolarının seçimlerine ve çalışmalarına katılmasını doğru taktikler olarak benimsemiştir.

(. . .)

"Burjuva parlamentosunu dağıtabilecek durumda olmadığımız sürece, ona karşı hem dışardan hem de içerden çalışmak zorundayız. Emekçi halkın (yalnız proleterlerin değil, aynı zamanda yarı proleterlerin ve küçük köylülerin) az ya da çok önemli bir kesimi, burjuvazinin işçileri aldatmak için kullandığı burjuva demokratik araçlara hâlâ güvenini koruduğu sürece, biz bu aldatmacayı, işçilerin geri kesimlerinin ve proleter olmayan emekçi halkın en önemli ve yetkili saydıkları platformun bizzat kendisinde açığa vurmak zorundayız.

"Biz komünistler iktidarı ele alamadığımız ve emekçi halkın burjuvaziye karşı sadece kendi Sovyetleri için oy kullandığı seçimleri düzenleyemediğimiz sürece; burjuvazi devlet iktidarını kullandığı ve nüfusun değişik sınıflarını seçimlere katılmaya çağırdığı sürece; yalnız proleterler arasında değil, tümemekçi halk içinde ajitasyonu yürütmek amacıyla seçimlere katılmak bizim zorunlu görevimizdir.(..) Parlamento içinde, burjuva partileri ve grupları arasındaki ilişkiler en sıkı biçimde ifadesini bulur ve burjuva toplumunun tüm sınıfları arasındaki ilişkiler parlamentoda yansır. Biz komünist lerin sınıflar ve partiler arasındaki ilişkilerle ilgili gerçekleri, toprak ağalarının tarım işçilerine, zengin köylülerin yoksul köylülere, büyük sermayenin işçilere ve küçük mülk sahiplerine karşı tutumunu, halka burjuva parlamentosunda, onun içinde yer alarak anlatmamız gereğinin nedeni budur." (Lenin, C. 31, s. 267-269)

"Bütün ülkelerdeki burjuva politikacıları... için en önemli sorun ivedi bir başarı elde etmek, parlamentoda bir koltuk kazanmaktır ama; sosyalist bir parti için en önemli sorun kitleler arasındaki propaganda ve ajitasyon, sosyalizm fikirlerinin ve tam demokrasi için tutarlı, özverili bir mücadele düşüncesinin savunulmasıdır. Ve bu propagandanın başarısı... yalnızca oyların sayısıyla hiç ölçülemez." (Lenin, C. 16, s. 25)

"Parlamento tarihsel gelişmenin bir ürünüdür ve burjuva parlamentosunu dağıtmaya yetecek kadar güçlü olana kadar onu yok sayamayız. Verili tarihsel koşullarda, ancak burjuva parlamentosunun bir üyesi olarak burjuva toplumuna ve burjuva parlamentarizmine karşı mücadele edilebilir. Burjuvazinin mücadelede kullandığı silah,

Devamı 28. sayfada

yığınlara ulaştırmak için her olanağı kullanırken ve oyları sosyalizm saflarında toplamaya çalışırken, sapkın akımlar egemen sınıfların CHP'nin umut olduğu balonunu şişirmesi politikasına yardımcı oldular. Burjuvazinin seçim stratejisi doğrultusunda kullanılan bir araç olarak görev üstlendiler. CHP'nin seçim çalışmalarına her yönden tam boy destek oldular. CHP güvenlik görevlisi oldular. CHP mitinglerinde boy gösterdiler. CHP'nin tek yol oy afişlerinin asılmasında, kurtuluşun CHP'de olduğunu belirten bildirilerin dağıtılmasında bizzat yer aldılar. Seçim günü ise oylarını gidip umut partisine verdiler. Bununla da kalmadılar, CHP'nin yapmak isteyip de yapamadığını gerçekleştirdiler; sosyalizm adına işçi sınıfı partisine küfrettiler, binbir türlü demogojiyle işçi sınıfı partisini bölücü ilan ettiler. Hatta bir kısmı daha da ileri giderek işçi sınıfı partisinin CHP dışında seçimlere girmesinin "ihanet" olduğu görüşünü seçimler süresince sürekli kullandı. Kendi politikasızlıklarını, "teorik çözümlemelerle" ve küfürlerle gizlemeye çalıştılar. Siyasi bir alternatif olamadıkları ve olamayacakları için toplumsal panik havasına, kolay düze çıkma havasına kendilerini de kaptırdıkları için hemen hepsi koşulsuz CHP destekçiliğinde karar kıldılar. Böylelikle kendilerine, sertleşen sınıf mücadelesi koşullarında, oyalanacakları bir liman bulabileceklerini düşlediler. Herbirinin gerekçesi, savunusu farklı idi ama özde hepsi de sınıf uzlaşmacılığında buluşmuşlardı.

CHP DESTEKÇİLİĞİNİN "TEORİK GEREKÇELERİ"

CHP destekçiliklerini açıklamak için buldukları teorik gerekçelerin birkaçı şunlardı.

"5 Haziran'da bütün yakıcılığıyla önde duran baş sorun gerici faşist karması MC'yi işbaşından uzaklaştırmaktır. Baylar düşününüz ki bahçemden iki düzine süprüntüyü temizlemem gerekiyor. Tek bir el arabam var. Ve bir el arabasıyla birden fazla küme taşınmaz. 'Ne yapmamız gerekir?' Bugünkü Türkiye koşullarında bu sorunun cevabı apaçık ortadadır. Önce halkın ekmeğine göz diken, güzelden, ilericiden yana ne varsa hepsinin düşmanı, yurdun üstüne bir karabasan gibi çöken bu köhne zihniyeti, onların faşist işbirlikçi, şeriatçı bütün temsilcilerini el arabasına doldurmak ve bu süprüntüyü bir daha geri gelmemek üzere tarihin çöp tenekesne yollamak... Bu seçim bunun için can alıcı bir önem taşıyor.. Seçimlere bir ay gibi kısa bir zaman kalmıştır. Bu kısa süre içinde tüm demokratik güçler arasında diyalogları, eylem birliğini daha da güçlendirmek ertelenmez bir ödevdir. Ayrıca TİP'e büyük sorumluluk düşüyor. Bu kuruluşun seçim olanaklarını değerlendirmesine, bu olanakları demokratik güçleri ayırma, bölme yönünde değil de, birleştirici bir biçimde kullanmasına kimsenin bir diyeceği olamaz. Ama görünen odur ki, TİP ayrı bir listeyle seçmenlerin karşısına çıkacak ve oy isteyecektir. Oysa TİP'in saylav çıkarma şansının yok denecek kadar az olduğunu ayakları biraz yere değiyorsa kendilerinin de bilmeleri gerekir... Öte yandan TİP'in alacağı ufaktefek oyların toplamı eninde sonunda MC partilerinin ekmeğine yağ sürecektir. Seçim ortamını alabildiğince değerlendirirken tek bir oyu bile heder etmemenin sorumluluğunu duymak zorundayız." (Ürün Sayı 35).

"İlerlemecilerin", 5 Haziran seçimlerinde, CHP destekçiliğinin gerekçelerinin bir bölümü böyleydi. bu gerekçeleri bilimsel sosyalizme ne kadar taban tabana zıt, ne kadar geçersiz olduğu ve nasıl bir burjuva parlamentarizminin batakılığına saplanılmış olduğu bugün daha açıkça gözleniyor. Yığınların gözü önüne bir siyasi alternatif olarak çıkamamanın sonucunun böyle bir burjuva politikacılığında son bulması hiç şaşırtıcı olmamıştı sosyalistler için. İlerlemeciler CHP'yi desteklediler. "Köhne zihniyetin faşist, işbirlikçi, şeriatçı bütün temsilcilerini el arabasına doldurmak ve bu süprüntüyü bir daha geri gelmemek üzere tarihin çöp tenekesine yollamak" için desteklediler. Bugün CHP ağırlıklı bir hükümetle gelinen durum ortada. Hiç de çöplüğe atılan bir faşist hareket yok. CHP'nin beceriksizliği denilebilir. Sağ sosyal demokrasi denilebilir. Ancak bunlar, 5 Haziran seçimlerinde izlenen "ihanet" politikasını açıklamaya yetmez. Çünkü açıktır ki, faşizmi tarihin çöp tenekesine yollayacak güç işçi sınıfıdır. Sosyal demokrasinin hiç bir koşul ileri sürmeksizin desteklenmesi değil. Bu seçim politikası, daha doğrusu politikasızlığı adına bilimsel sosyalizmin yığınla deneylerle somutlanmış olan doğrularının ayaklar altına alınması olmuştur. Seçim politikası adına düşürülen parlamentarizm ise kendini, seçimleri salt "bir fazla milletvekili" çıkarmak olarak gören anlayışta somutlamaktadır ki bu işçi sınıfı partisinin "milletvekili çıkarma şansının olmadığı bir seçime katılmasının anlamsız olduğu" biçiminde dile getirilmiştir.

"İlerleme" hareketi bugün artık CHP destekçiliği lafı edemiyor. Koşullar bu seçimlerde 5 Haziran'dakinden uzun boylu farklı olmadığı halde edemiyor. Çünkü artık sosyalizm adına CHP kuyrukçuluğunun "teorik izahı" inandırıcı olamıyor. Ama bugün ön plana çıkardıkları seçim politikası esasen 5 Haziran'dan pek büyük farklılıklar taşımıyor. Aynı siyasi alternatifsizlik, aynı politikasızlık, aynı parlamentarist çizgi bu defa başka biçimlerde ifadesini buluyor. Buna daha sonra geleceğiz.

"KURTULUŞ" NEDEN CHP'Yİ DESTEKLEDİ?

5 Haziran seçimleri sırasında CHP destekçiliği "teorik olarak" bir de şu şekilde biçimlendiriliyordu.

"Tekelci burjuvazinin reformist partisi CHP'nin kendi azami programına koymuş olduğu ve alternatifsizlik içerisinde bulunan geniş halk kitlelerini kuyruğuna takabilmenin bir aracı olarak gördüğü bir takım tedbirler, marksistlerin uzlaşma zeminini oluşturamaz. Uzlaşma bir yana koşulsuz destekçileri olma sonucunu ise hiç doğurmaz. Böylesine bir programa koşulsuz destek verecek olanlar proletarya önderleri değil, proletarya hainleri olabilir... Proletarya partisinin olmadığı bu ortamda elbette yerine getirilebilecek yığınla görev mevcut idi. Güçsüzlüğü kabul etmeme kendisini dev aynasında görme hastalığına tutulmuş bir takım grupların cirit attığı bir ortamda bu görevler de yerine getirilemez duruma gelmiştir.. Devrimciler parti olmasa dahi sosyalist ortak adaylar tespit ederek seçim bloku oluşturabilirlerdi. Ancak bu tür çabalar için zaman çok geçtir... Kitlelere en açık biçimde söyleyeceğimiz 'Bugün bizler sizin önünüze bir veya birkaç adayla çıkabilecek güce sahip değiliz. Yani sizlere seçimlerde tek doğru gerçek alternatifi desteklemeniz için genelinde yol gösterebilecek bir güce sahip değiliz. Yani sizlerin kendi temsilcilerinizin parlamento arenasında da siyasi gerçekleri açıklama kampanyasını sürdürmesini sağlayacak örgütlülüğe ve siyasal etkinliğe sahip değiliz" olmalıdır. Bu durumda da genelinde bağımsız, ilerici demokrat adaylara, oy verilmesi CHP listesi içerisinde olabilecek ilerici, demokrat adaylara tercihli oy kullanılması doğru tavır olacaktır... Nicelikle güç gösterisi yapa-

bileceğini zanneden TİP'in gerçek niceliğinin açığa çıkmasına yardımcı olmak açısından oyla da olsa desteklenmemesi gerekir" (Kurtuluş Sayı 12)

Kurtuluş'çular seçimlerde siyasi bir alternatif sunamamaktan yakınıyorlar, bunu henüz bir parti kuramamalarına ve diğer grupların kendilerini dev aynasında gören tutumlarına bağlıyor ve "çaresizlik içinde kıvranarak" CHP destekçiliğinde hiç koşulsuz olarak karar kılıyorlardı 5 Haziran seçimlerinde. Hem de yine aynı yazıda, CHP'nin koşulsuz olarak desteklenmesinin "proletarya hainlerinin" işi olabileceği söylendikten sonra. Böylelikle "proletarya haini" olmamanın tek yolunun, "çaresizlik içinde kalmak" olduğu da ilk kez Kurtuluş'çulardan öğreniliyordu. İşçi sınıfı partisinin desteklenmemesi için sunulan gerekçe ise seçimlerin sol grupların niceliklerinin yarıştırıldığı ve bundan proletaryanın devrimci birliğinin sağlanması için bir sonuç çıkarıldığı platformlar (her ne ilgisi varsa) olarak değerlendirme anlayışlarının sonucu olsa gerekti.

"İlerlemeciler" gibi "Kurtuluş"çuların da 5 Haziran seçimlerinde CHP destekçiliğinde karar kılmaları sonucunu "doğuran şartlar" bugün yine varlığını sürdürüyor. Kurtuluş yine "parti kuramamış" bulunuyor. Yine ortak aday çıkarma olanağı yok. Aynı çaresizlikler yine var. Ama Kurtuluş'un tutumu bu seçimlerde değişiyor. Değişiyor çünki, CHP artık "umut" partisi değil. Onlar da biliyorlar ki bu seçimlerde "çaresizlikler" de kendilerini hain olmaktan kurtaramayacaktır.

O "DEVRİMCİ YOL"UN UTANGAÇLIĞI

Devrimci Yol'un 5 Haziran seçimlerindeki CHP destekçiliği, diğerleri arasında en utangaç biçimde savunulmuştu. 5 Haziran seçimleri ile ilgili yazılarında en çok kullanılan deyim CHP'nin aslında *"İlerici ve demokratik bir görüntü altında egemen sınıfların mevcut siyasi iktidarlarına düzen sınırları içinde bir alternatif olarak ortaya çıkan"* (Devrimci Yol. Sayı: 1, syf. 2) bir parti olduğuydu. Bu yüzden *"CHP gibi burjuva partilerinin desteklenmesi tavrı devrimciler arasında sözkonusu olamaz."* deniliyordu. Asıl yapılması gerekenin seçimler sırasında CHP'nin kurtuluş olmadığının, kurtuluşun tek yolunun devrim olduğunun geniş yığınlara kavratılmasına çalışmaktı. Sonra da dönüp dolaşıp seçimlerin boykot edilmediği söyleniyor ve *"CHP'nin desteklenilmemesi ve onun burjuva muhtevasının açıklanması şeklindeki bir politikaya genel olarak CHP'ye oy verilmemesi çağrısı yapılması şeklinde anlaşılmamalıdır"* buyuruluyordu. "CHP'nin desteklenmemesi" ile "CHP'ye oy verilmemesi çağrısı yapılmaması" önerileri Dev-Yol militanlarının kafalarını karıştırmış olacak ki hemen hepsi seçimlerde CHP'nin desteklenmesi gerektiğinde karar kılmışlar, CHP'nin "tek yol oy" afişlerini asmışlar, bildirilerini dağıtmışlardı. Dev-Yol "ideologları"na ayıp olmasın diye arada bir CHP mitinglerine gidip, Tek Yol Devrim diye bağırarak aslında CHP'nin "umut olmadığını" geniş yığınlara "kavratıyorlardı".

Yine Devrimci Yol'cular 5 Haziran seçimlerinin *"faşizme karşı yürütülecek mücadelenin proletaryanın bağımsız devrimci siyasi hareketinin yaratılması doğrultusunda yükseltileceği bir platform olarak"* kavranılması gerektiğini de ekliyorlardı. (AGY)

Aradan iki yıl geçti. Ama 5 Haziran seçimlerinin kendileri için en acil sorunu olan parti kurma sorunu hâlâ çözülmüş değil. Parti kurmak için daha nice seçimlere demek gerek Dev-Yol "ideologlarına".

Diğerlerinin 5 Haziran seçimleri politikalarına uzun boylu değinmeye gerek bulunmamaktadır. Onlar da CHP'nin desteklenmesinin neden zorunlu olduğunu bir fazla bir eksik yukarıdaki gerekçelerle açıklamaya çalışmışlardı.

O '79, 14 ARALIK SEÇİMLERİ VE SAPMALAR

'77, 5 Haziran seçimlerinde CHP'nin dizleri dibinde şu veya bu gerekçeyle buluşan sapmalar, bugün ne yapacaklar? Yazının başında da belirtildiği gibi, 2,5 yıllık süreç içinde yaşananlar ve CHP'nin emperyalizm ve gericiliğe tam boy teslimiyet çizgisi dikkate alındığında artık CHP destekçiliği geçer akçe olma niteliğini yitirmiş bulunuyor. Ancak bugün açıklıkla görülüyor ki sağ ve sol oportünist grupların önemli bir bölümü seçimlerde kendilerini, yığınlara siyasi bir alternatif olarak sunma gücünden yoksun durumdadırlar. 5 Haziran seçimleri sırasında içinde bulundukları şartlar, kendileri açısından uzun boylu değişmiş değildir. Bir bölümü, "Çok istedikleri halde" (!) halen partileşemememişlerdir. Bir diğeri ise, "İleri demokratik düzen" yolunda CHP'den beklediklerinin hiçbirisinin gerçekleşmemiş olmasının çaresizliğiyle egemen sınıflardan "icazet bulma" çabası içine düşmüştür. '79 seçimlerinde içinde bulundukları açmaz ortadadır. Şimdi çaresizce ve hiç bir pratik siyasi yararı olmadığını bile bile ya seçimleri boykot, ya da bir kaç ilden bağımsız adaylar gösterme yolunu seçmişlerdir. Bu yolları, seçimlerde yığınlara siyasi bir alternatif olarak sunmayı düşünmektedirler. Yine, kendi tutumlarını doğrulamak için uluslararası işçi sınıfı hareketinin önderlerinin sözlerinden ve deneylerden bolca alıntılar yapılacaktır. İşçi sınıfı hareketinin deneyleri o kadar zengindir ki, seçimleri boykot ya da bağımsız aday gösterme konularında örnek bulmakta inanıyoruz ki pek sıkıntı çekmeyeceklerdir. Bu konuda çok kafa, göz yaracaklardır ama hiç önemli değil, yeter ki, edebilecekleri birkaç laf olsun, altına sığınabilecekleri birkaç söz olsun.

'79 seçimlerinde izleyecekleri yolun "teorik izah"larını kendilerine bırakarak, biz '79 seçimlerinin nasıl bir önemi olduğuna kısaca değinerek, bu çerçeve içinde seçimleri boykotun ve bağımsız aday göstermenin neden siyasi bir yararı olamayacağını, neden alternatif olamayacağını ele almaya çalışalım.

'79, 14 Aralık seçimlerine ağırlaşan ekonomik ve siyasi bunalım koşullarında girilmektedir. Gerici faşist güçlerin saldırıları gerilemek bir yana sürekli tırmanmaktadır. Yaşam koşulları, emekçiler için, ardı ardına yapılan zamlarla artık dayanılmaz boyutlara ulaşmıştır. Emperyalizme teslimiyet politikası sürdüğü sürece, işbirlikçi tekelci sermayenin ekonomik gücü sınırlandırılmadığı ve giderek yok edilmediği sürece, emekçi yığınlar yararına önlemler alma olanağının kalmadığı artık ayan beyan ortaya çıkmıştır. İşçi ve emekçi yığınların oylarıyla iktidara gelmiş olan CHP ise, görülmektedir ki, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadele etmek şöyle dursun, onlarla bağlarını daha bir pekiştirmektedir. CHP ağırlıklı hükümet döneminde emekçi yığınların alım gücü, 12 Mart döneminin bile altına düşmüştür. Buna karşılık, tekellerin kârları, en üst düzeye ulaşmıştır.

Devamı 28. sayfada

'DEVRİMCİ' MACERACILIĞIN PSİKOLOJİSİ

Yazan: Profesör Yuri SHERKOVIN

SSCB'de yayınlanan New Times Dergisinin 25. sayısının İngilizce baskısından, Basın-Yayın Propoganda bürosunca çevrilmiştir.

Son zamanlarda kapitalist ülkelerdeki basında, cinayet haberleri sütununda sık sık, yüzleri ne aptalca bir somurtkanlık, nede meydan okuyucu bir saldırganlık ifadesi taşıyan genç erkek ve kadınların resimleri yeralıyordu. Cesare Lombroso, bunu, ünlü kalıtsal cinayet kuramında cinayetle ilgili düşünce belirtileri olarak açıklıyordu. Bu insanlar, bir cinayet rekoruna sahip olan kişiler dışında sıfadan herkese, normal bir üniversite öğrencisine ya da genç bir işçiye benziyorlardı. Ve arananlar listesindeydiler.

Bunların hepsi, değişik ideolojik kökenli aşırı-Sol terörist grupların üyeleriydi. Biz burada bu kökenlerin belirgin tanımlamasıyla uğraşmayacağız (bir olgu olarak aşırı-Sol terörizmin şu ya da bu biçimde ortaya çıkmasını etkileyen politik ve sınıfsal etkenleri tümüyle inceleyen birçok ciddi çalışmamız önceden yeralmıştı). Anarşist ya da Troçkist, Maoist ya da ayrılıkçı olsunlar, bunlar insan yaşamı değerine karşı aldıkları olumsuz tavırları -sadece toplumla olan çelişkilerini değil, aynı zamanda kendi iç psikolojik çatışmalarını da yansıtan tavırları- nedeniyle ortak adlandırılırlar.

Savaştan Sonra

Bu çelişki türünün özüne inilmedikçe Sol terörizm olgusunun nedenlerini kavramak oldukça güçtür. London Times'ın bu konuda "çağdaş teröristlerin düşünce ve davranışları üzerinde denemeler yapmak, insan vücudundaki kanserli bir dokuyu incelemek kadar zevksiz bir iştir" demesine karşın kabul etmek gerekir ki bunu yapmak zorunludur. Sol terörizm psikolojisini kavrama gerekliliği zaten Lenin tarafından vurgulanmıştı. 1902 de yazdığı "Devrimci Maceracılık" adlı makalesinde, Lenin, teröristlerin psikolojisini "hayalci düşünme", "kitle hareketini kesinlikle anlayamama ve kitlelere güvende eksiklik ve saflık" olarak niteliyordu. Aynı makalede "heyecanlı terörizmin" politik değersizliğinin yıkıcı faturasını devrimci hareketin ödediğini belirtmiştir.

Terörist eylemlerin kamuoyu üzerindeki etkilerinin sosyo-psikolojik mekanizmasını, keskin anlayış yeteneğiyle Lenin açığa çıkardı. Böylesi bir savaş, Lenin'in dediği gibi, "tek başına bir savaş olduğu sürece sadece kısa ömürlü bir heyecan yaratma etkisine sahiptir, dolaylı olarak bir ilgisizliğe ve bir sonraki silahlı savaş için pasif bir bekleyişe bile neden olur."

Bu tez bugün hala geçerlidir ve bir kısım Batı Avrupa ülkelerinde olagelen çeşitli "tek başına savaş" örneklerini açıklamaktadır. Bu, şiddetin duyarsız eylemlerinin tırmanışı olarak ifade edilir. Örneğin Roma'daki 14 Mayıs bombalı saldırısı, su kaynaklarının zarar görmesine elektrik kesilmesine neden olmuştur ve bir hükümet kararıyla kamu araçlarını korumak üzere binlerce asker görevlendirilmiş ve polis aşırı sol radikallere karşı eylemleride serbest bırakılmıştır. Popüler Devrimci Hareket -aşırı sağ ya da aşırı sol bir terörist örgüt olabilir- patlamanın sorumluluğunu üstlenmiştir.

Aşırı-sol terörizmin psikolojisi, temel olarak günümüz kapitalist toplumunun gençlerin kafalarında sürdüğü topraktan kaynaklanır. Bu toprak, hayal kırıklığı "felsefesi" ve Lenin'in dediği gibi "boyun eğmeye, ilgisizliğe, varlığı belli olmayan bir şekle ve hatta bir burjuva düşmanlığıyla çılgınlığa hızla dönüşebilen bir eğilimle" belirlenen çok sayıda küçük burjuva aşırı devrimci kavramlar tarafından gübrelenir.

Yoksullara, kapitalizmi yıkmada büyük görevler veren Markusçu "büyük inkar taktikleri", Garaudi'nin meşhur "sonsuz gerçeklik" kuramı ve Marks'ın "ütopya" olarak karşı çıktığı burjuva filozofu Adorno'nun kaba sosyolojisi bu tip kavramlardır. Böylece ortaya çıkan sonuç; burjuva saygınlığına karşı ahlak protestosunun tek bir biçimi olarak gelişen ekzantrik Bohemlik, giyimin kasıtlı olarak "basitleştirilmesi", davranışın gösterişli katılığı, cinselliğe tapınma, esrara düşkünlük ve alkolizm.

Kendi Karşılaştırmaları

Aşırı-Sol grupların her çeşidi, devrimciliğin ve demokratlığın amaçları ve kişi işlevleri konusunda inanılmaz bir biçimde çarpıtılmış ve köküne kadar aldatıcı kavramlara sahiptir. Böylesi grupların üyelerinin birçoğu tüm bunlardan sıkılmaya başlıyorsa "devrimci faaliyetlerini" komik, heyecanlı deneyimler olarak görürler ve bu işi bırakırlar. Ve hatta bu sıkıntı henüz başlamamışsa bile, aileleriyle hafta sonunu şehir dışında geçirmek veya Noel tatilini arkadaşlarıyla geçirmek için "militan eylemlerini" kesebilirler. Kendilerini en "devrimci" olarak gören bu gruplar, gerçeklerin güçlükleriyle yüzyüze geldiklerinde sık sık iradelerini ve heveslerini tazelemeye başlarlar ve resmi makamların baskı eylemleriyle yaptıkları ilk çatışmada, bu ilk "devrimlerinin" yanlış olduğunu söylerler.

1960'larda hız kazanan aşırı-Sol "protesto eylemleri" bir baskı psikozu yaratma eğilimindeydi ve bu, somut koşullar üzerindeki tahlillerini ciddi bir biçimde çürüttü ve amaçlarına ulaşabilmedeki kavramları daha çarpık bir şekil aldı. Vahşilik ve tecrit, "ayaktakımı" üzerindeki üstünlük ve diğer kişilerin yaşamını düzenleme hakkına sahip olma duyguları aşırı-Solun giderek belirgin özellikleri olacaktı.

Kapitalizmin kötülüklerine karşı gençliğin toplumsal muhalefetinin dalgalarının zirvesinde görünen aşırı-Sol radikalizmin köpükleri, orta sınıf gençliğinin bazı kesimleri üzerinde hızlı radikal eylemler için yüzeysel eylemleri doğurur. Bunların birçoğu için, terörist eylemlerde bulunmak öznel olarak, net olarak kavranmamış ve liderleri tarafından net olarak formüle edilememiş politik nesnellikten daha önemlidir. Birçokları, kitlelerin dikkatinin üzerlerinde toplanmasından, parlamento tartışmalarında konu olmaktan ve "kentin konuşma konusu" olmaktan hoşlanırlar. İçinde bulundukları toplumdan daha geniş olan ve kendilerini onun üyesi olarak gördükleri başka bir sosyal topluluğu tanıma duygusundan dolayı tecrit sancıları duyan bazı gençlerin belirgin uğraşıları vardır. Bundan dolayı onların pratikteki dayanışmaları, anti-emperyalist kavramlarla, yoksul ve ezilenlerle, Siyah Amerikalılarla, Cezayirli işçilerle, sürgün "Vietkonglarla" sağlanmaktadır. Fakat bu dayanışma hiç net olmamıştır ve sınıf çıkarlarına dayalı değildir. Bu, Lenin' in dediği gibi "proleter olmayan, gezgin aydınların ve serserilerin psikolojisi" dolayısıyla üstünkörü sempati özelliklerine dayanır.

Bu ahlak ve politik muhalefet tipi, aşırı-Sol düşünceyle birlikte terörist grupların parçalanmasını, dağılmasını getirir. Bu sadece gerçeklerden çıkan bir doğrudur. Britanya'da birbirlerinden farklı 100 civarında anarşist grup vardır. Fransa'da Devrimci Anarşist Birlik'ten başka onu tanımayan düzinelerce grup vardır. Birkaç yıl öncesinde 55 Batı Alman şehrinde ortalama üye sayıları 10-20 olan 70 farklı anarşist grup olduğu tahmin ediliyor.

'Sol've Sağın Buluştuğu Yer

Solcular arasındaki ideolojik ve politik farklılıklar rekabetten ve dikkat çekme yolları ve araçlarından kaynaklanır. Çeşitli gruplar içindeki liderlik çekişmesi ve bu grupların liderleri, gruptaki ve kendilerini saran duygusal atmosferdeki "devrimci" şevki zirveye çıkarmayı amaçlar. Bu duygusal bir çatışmadır, psikolojik sapıklıkların yanısıra gençliğin doğal özelliklerini de gösterir ki bu özellikler toplumsal faaliyete katılım, arzu, üstünkörü ortaya atılmış düşüncelerden ayrılan herşeye belli bir yaklaşımda bulunmadır ve bunlar gençleri acele eylemlere sürüklerler. Tüm bu özellikler daha ileri tanımları tahrif ederler ve uzlaşmaz sınıf çelişkilerini belirleyen sistem dışında herşeye karşı olarak şekillenirler. Böylesi bir eğilimin kapitalist toplumdaki en gerici odakların son tahlilde bir kılıfı olması şaşırtıcı değildir.

Örneğin Şili'de Sol grupların değişik kesimleri Halk Birliği'ne karşı olanlarla kendilerini aynı safta bulmuşlardır. 31 Ağustos 1973'te faşist darbenin arefesinde Şili'li Troçkist kesim Lucha Obrera, Allende hükümetine saldırıya geçti. Sorumsuzca yapılan, iç savaşı kışkırtıcı çağrıyla Solcular Şili'li gericilere yardım ettiler, bu yardım sayesinde, "ülkedeki düzeni restore etme" ve "aşırı uçların tehditlerini püskürtme" bahaneleriyle kanlı bir terör hüküm sürmeye başladı.

Batı Alman anarşistleri de demokratik güçlere karşı gericilere yardım ettiler. Hatta Der Spiegel dergisi Ekim 1977'de, teröristlerin eylemlerinin "terörist sempatizanları" olarak "acil kanunlara" karşı olanları listeleyebilenler tarafından ilericilerin katledilmesini getirdiğini ve böylece gericilere yardım ettiğini itiraf ediyordu. Demokratik güçlere karşı yapılan ve "her sempatizan bir suç ortağıdır." sloganıyla ortaya çıkan bir kampanyaya izin verildi.

Anti-emperyalist hareketin toplumsal tabanını yaygınlaştırmaktan uzak Sol çıkışların, bu tabanı daraltmaya ve bu amaca yönelen kesimleri ürkütmeye yönelik olduğunu da belirtmek gerekir. Sorunun bu yönüne dikkati çeken İtalyan Komünist Partisi Genel Sekreteri Enrico Berlinguer, Sol unsurların "gerici güçler cephesinin oluşumunu kolaylaştıran ve hatta faşizmden uzak halk kesimlerinin bile sağa kaymasını getiren bir tarzda hareket ettiklerini" vurguluyor.

Yüzyılın hemen başlangıcında Lenin, şunu işaret ediyordu: "tek ve aynı psikoloji, tek ve aynı sınıf özelliği (örneğin küçük burjuvaziye ait olan) hem oportünist hoşnutsuzlukta, hem de terörist umutsuzlukta rol oynuyor". Bu yüzden son yıllarda aşırı-Solun, emperyalizmin politik stratejisinde gittikçe büyüyen biryer işgal etmesi şaşırtıcı değildir. Hem Sağ, hem de Sol terörizmin -tamamen insanüstü bir ruhla- "katılığını", "acımasızlığını" ve "uzlaşmazlığını" göstermesi için bir ahlak dejeneresi fırsatı vererek duygularla oynaması raslantı değildir. Öte yandan, burjuva hükümetler ve araçlar -Mayıs 1978'de Aldo Moro'nun ölümüyle sonuçlanan trajedik olaylardan sonra İtalyan Komünist Partisi Grup Başkanı Luigi Longo tarafından açıklandığı gibi perde arkasından gerilimi başarıyla artıran araçlar- tarafından cesaretlendirilen şiddete tapınma, bir korku atmosferi, gericilerin gereksinim duyduğu herşeyi yaratmaktadır. Sistematik olarak eşit bir biçimde aşırı-Sol ve aşırı-Sağ, bu yıl 3 - 4 Haziran'daki İtalyan genel seçimleri öncesinde korku ve gerilimi artırma çabası içindeydiler. Bunların politik konumları arasındaki fiili farklılık, kendi terörist eylemleri için aynı hedefleri seçmelerine engel olmadı.

Enrico Berlinguer'in Ekim 1978' de Sovyetler Birliği'ni ziyareti sırasında, SBKP ve İtalyan Komünist Partisi liderlerinin ortak bildirisinde "terörist eylemlerle gericilere yardım eden ve genel olarak işçiler ve İtalyan halkı tarafından ileri boyutlara getirilen demokratik kazanımların önünü tıkayan" grupların faaliyetleri mahkum edildi. Bu faaliyetler, işçi sınıfının ve demokratik hareketin çıkarlarıyla çelişkili bir nitelik taşıyordu.

Aşırı-Solcular, kendilerinden geçmiş devrimcilerden başka birşey değildirler. Aşırı-Solculuğun mantığı, nesnel tarihsel mantıkla çelişki taşır. Bu çelişki, aralarında önemli görüş ve politik tahlil farkları olan aşırı-Sol hareketin bazı liderleri tarafından da kabul edilen bir başlangıçtır. Şili, Peru, Brezilya, Ekvator ve Honduras'ta daha önceleri Pekin yanlısı olan liderlerin anti-Maoist açıklamaları buna örnektir.

Tüm bunlara karşın, aşırı-Sol radikalizmin dogmalarının tamamen çürüdüğünü varsaymak saflık olacaktır. Çünkü bunlar halen hayattadır ve çağımızın devrimci hareketinin gelişiminin önünü tıkayan birtakım eylemlerde bu dogmaların yer aldığını düşünürsek, bunlar tartılmalı ve incelenmelidir.

SOSYALİZMİN KAZANIMLARI DİZİSİNDE YER ALAN YAZIYI VE "ÇIRAKLAR" KONULU TARTIŞMAYA YÖNELİK YAZININ İKİNCİ BÖLÜMÜNÜ DERGİNİN SAYFA KAPSAMININ YETMEMESİ SONUCU BU SAYIYA YINLAYAMIYORUZ. BU DİZİLER EKİM SAYISIYLA SÜRECEKTİR. DUYURURUZ.

FAŞİZME KARŞI GENÇ ÖNCÜ LER

AYAKLANMA ve 1923 EYLÜL DERSLERİ

Serhat Baysan

"Başlar yukarı! İktidarını tehlikede gören beyaz ordu rezillerinin kanlı intikamı, emekçi Bulgaristan'ın mücadeleci ruhunu yoketmeyi başaramayacaktır! Yenilgi bize yenmeyi öğretecektir! Herşeye rağmen, gelecek emekçi Bulgar halkının ve onun işçi-köylü iktidarınındır!

ŞEREFLİ SAVAŞÇILAR, BAŞLAR YUKARI!"

Bu sözler 1923 Ekim'inde Bulgaristan işçi sınıfının iki önderi Vassil Kolarov ve Georgi Dimitrov tarafından Bulgar halkına söylenmişti.

1923 yılı Eylül ayı dünyada ilk anti-faşist ayaklanmanın gerçekleştiği ve birçok deneyleriyle birlikte yenilgiye uğradığı yıldır. Bu ilk anti-faşist ayaklanma bugünc yalnızca, 1944, 9 Eylül zaferini kazandıran önemli bir "ilk deneme" olma niteliğiyle değil, işçi sınıfının iktidar mücadelesinde kullanabileceği yöntemlerden birisi için tüm dünya ülkelerine önemli dersler aktardığı için de önem taşımaktadır.

Bulgaristan'da 1923 yılında iktidarda bulunan Halk Tarım Birliği (BHTB)'nin faşist darbe sonucu yıkılıp, yerine Tsankov tarafından kurulan faşist yönetime karşı, faşist darbe tarihi olan 9 Haziran'la, 23 Eylül arasını kapsayan devre bilimsel sosyalizme birleşik cephe, faşist yönetim, faşizme karşı mücadele gibi yaşamsal konularda pek çok açıklıklar getirilmesine olanak sağlamıştır.

9 Haziran'da yönetimdeki BHTB'nin kaypak, işçi sınıfına karşın kimi zaman baskıcı tutumlarından kaynaklanacak biçimde, Bulgar komünistlerinin "yansız" davranma kararını verdikleri bir dönemde, faşist karşı darbe gerçekleştirilmişti. Bulgaristan Komünist Partisi, daha sonraki bölümlerde değinilecek nedenlerle bu faşist darbe karşısında, "burjuvazinin iç çekişmesi" yorumunu getirmiş, gelişen olayların, işçi sınıfını ilgilendirmeyeceği kanısına varmıştı. Sonucunda, faşist yönetim, kimi yörelerde, BKP Merkez Komitesi'nin kararına uymayan Bölge Komitelerinin, BHTB Bölge birimleriyle birlikte gerçekleştirdikleri yerel direnişler dışında hiç bir karşı durma görmeksizin yerleşmişti.

BKP'nin bu tür bir yaklaşımına, en başta daha sonra yapacağı kongrelerde de belirttiği gibi "bolşevikleşmenin çok başında" bulunması neden olmuştu. Gerçi BKP, İkinci Enternasyonal hainliğine karşı bir bölünmeye uğramaksızın Lenin ve çevresinin safında yerini almayı başarmıştır, karşısında İkinci Enternasyonal'e bağlı bir hareket de kalmamıştı ama, henüz marksizm-leninizmi tam olarak kavramaktan uzaktı. Merkez komitesi içinde gizliden gizliye çalışmalarını sürdüren ve sonradan ayaklanma sırasında ihanetlerini açıkça sergileyen oportünistler bulunmaktaydı. Kısaca, Dimitrov'un Leipzig duruşması sırasında yaptığı bir konuşmada da belirttiği gibi gerçek bolşevikler olunmaması ayaklanmanın zaferle bitmemesinin baş etkeni olmuştu: "Bu yiğit ayaklanmadan gurur duyuyorum, sadece şuna üzülüyoruz, ben ve Partim o dönemde daha henüz gerçek bolşevikler olamamıştık.Bu nedenledir ki başında proletaryanın bulunduğu bu tarihi halk ayaklanmasını başarıyla örgütlemeyi ve gerçekleştirmeyi başaramadık."

Bu temel neden, yani "gerçek bolşevikler" olunamamasının doğurduğu ve bugün de tüm dünya işçi sınıflarına önemli dersler veren eksiklikler nelerdi? Bu nedenleri ayaklanma sonrası yapılan parti toplantıları ve komitenin toplantılarının çıkardığı sonuçlarla görmek önem taşımaktadır. Bu sonuçlar, Lenin'in ve Rus Devrimi'nin de engin deneyim ve dersleriyle bütünleştirilerek çıkarılmıştır. Ve en başta "9 Eylül ayaklanmasının zafere ulaşmasına katkıda bulunmustur".

Bunların başında, bolşevikleşmeye adım atmaya başladığı anda savunmakta olduğu görüşleri gerek geliştirmede, gerekse de değiştirmede gösterilen başarısızlık gelir. Parti, ülkedeki devrimci süreç için benimsemiş olduğu eski görüşlerinde diretiyordu.Bolşevikleşmesinde büyük yararlar sağlayan "sol sosyalist" ya da "dar" kelimeleriyle tanımlanan dönemini aşamamaktaydı. Bunun doğal sonucu bir önceki dönemin gerektirdiklerinin sürdürülmesi ve sonuçta da sekterlik olmabilmekteydi.

Devrimin temel gücünü oluşturan işçi-köylü bağlaşıklığı konusunda da düşünülenler, iktidar olmak için ayaklanan bir partiye yabancıydı.Parti, köylüleri bir işçi köylü iktidarı için savaşmaya,mücadeleye hazır görmüyordu. Köylülüğe yaklaşımına da tümüyle bu görüş hakim olmaktaydı.

9 Haziran'da BHTB hükümetine karşı düzenlenen faşist darbe için görüşlerini de tümüyle değiştirmiş değildi. Bu konuda henüz dar bir görüş içindeydi. Bunun da yansıması olarak leninist uzlaşmalar kuramlarını yaşama geçiremiyordu. Legal mücadele olanaklarını pratikte tümüyle reddediyordu.

Ayaklanmanın sıcak savaşını, genel, kitlesel mücadelelerle desteklemek düşüncesine yeteri önem verilmemişti. Örnek olarak faşist yönetimin ayaklanmadan kısa süre önce giriştiği komünist ve öncü işçi tutuklamalarına karşı başlaması için işçi sınıfının hazır olduğu bir genel grevin önemi kavranılamamıştı.

Tüm bunları değerlendiren Dimitrov konuyu şöyle özetliyor: "Hazırlığın en zayıf yanı, kitleler içindeki politik çalışmaların yetersizliği, kitlesel kampan-

yaların yokluğuydu. Temel olarak, kitlesel politik eylemler ikinci planda görülüyordu. Ayaklanmanın tam başarısını sağlayacak olan Parti'nin ve kitlelerin devrimci çalışma ve bilinç düzeyi bütünüyle gerektiği derecede yüksek değildi. Devrimci ortamdan sağlanabilecek en üst yararı almayı ve ülkenin tümünde işçi-köylü iktidarını kurmayı engelleyen bu oldu. İşçi sınıfı bütün eylemlerinde istenen bir birliğe ulaşamamıştı. Parti, birçok sürekli sürekli lokal ve örgütlerin politik öncüleri olarak, devrimci kitlelerin başını çekemediği görüldü, çünkü daha 9 Haziran'ın hatalarından arınmamıştı. Sofya, Plovdiv, Varna, Burgaz, Rousse, Slivene, Plevne, Grabrovo ve ülkenin diğer şehirlerinde proletarya ayaklanmadı. Oysa başlıca sanayi kentlerinin işçileri ayaklanmadıkça isyanın başarıya ulaşması çok zordu. Gerçekten de Büyük Ekim Sosyalist Devrimi bize herşeyden önce Petersburg ve Moskova' gibi büyük sanayi merkezlerinin işçilerinin kararlı eylemleri olmaksızın, zaferin olanaksız olduğunu gösterdi.

"Köylüler ve BHTB işçi sınıfının BKP'nin katılmamasıyla özerk köylü iktidarı küçük burjuva yanılgılarını tamamen terketmişlerdi. 1923 mücadelelerinin ateşi bunu eritip bitirdi. En azından köylülüğün büyük kısmı daha şimdiden işçi-köylü iktidarı için mücadeleye hazırdı. Fakat anti-faşist geniş Birleşik Cephe'nin kurulması görevi gerekli azimle yürütülmemiş ve bu nedenle de gerçekleştirilememişti. Bundan başka, Parti,Birleşik Cephe'nin kurulması için ülkenin demokratik ve ekonomik diğer örgütlerinden gerekli baskı ve anlayışla karşılaşmadı. 'Devrimin kararsız arkadaşları' arasındaki duraksamalar onları Komünist Parti ve işçi sınıfı ile Birleşik Cephe'de yürümek için yeterince yüreklendirmedi. Bu arada Eylül ayaklanmasının ateşi içinde işçi ve köylüler, komünistler ve tarımcılar arasındaki bağın temelleri atılmış oldu."

Bütün bunların yanısıra, Parti'nin ordu içindeki çalışmasının yetersizliği, ayaklanma sırasında, pek çok işçi, emekçi ve köylü askerin silahlarını ayaklananlara doğrultmasını engellemeye, hele bunların ayaklananlar yanında saf tutmasına engel oldu. Parti Merkez Komitesi içinde bile halen bulunmakta olan oportünistler de tarihsel görevlerine yerine getirdiler. Gerek ayaklanmayı zamanından önce dışa sızdırarak, gerekse ayaklanması gereken bölgelere özel kuryeler aracılığıyla yanlış bilgiler gitmesini sağlayarak. Bütün bunları oportünistler yeterince ödediler, ancak Parti ve Bulgar işçileri de hak etmedikleri fazladan acılara katlanmak zorunda kaldı.

YENİLGİNİN DERSLERİ

Bütün bunlar ayaklanma sonrasında teker teker tüm düzeylerde ele alındı, dersler çıkarıldı. Çıkarılan dersler en başta Bulgaristan işçi ve köylülerinin şanlı devrimlerinin yolunu aydınlattı. Ama bu kadarla kalmadı. Tüm dünya işçi ve komünist partilerinin de stratejilerini, taktiklerini saptamalarında önemli veriler, deneyler aktardı.

Bunların en önemlilerini şu iki başlıkta toplayabiliriz:

— "Eğer işçiler ve köylüler birleşmemişse bozgun kaçınılmazdır, bir savaş ittifakında birleştikleri zaman yenebilirler". Bu saptama 1923 Aralığında, olayların üstünden çok az zaman geçtikten sonra toplanan 6. Balkan Komünist Konferansı'nda yapılmıştı. Gerçekten de günümüzde tüm işçi ve komünist partilerin yazgeçilmez temel çalışması olan işçi-köylü bağlaşığının zorunluluğunun yakıcılığı en önemli ders olmuştur.

— Ayaklanma, Lenin'in proletarya diktatörlüğünün kuruluşunda izlenecek yolu açıklayan sözlerinin de doğruluğunu bir kez daha kanıtladı. İktidarın kurulmasında, yani devrimde izlenecek ayrı devrimci aşamaları değil, devrime giden yolda ve devrimde sürecek basamakların varlığını gösterdi.

Bu temel iki ders, bugün gerçekten tüm partilerce yaşama geçiriliyor. Ama halen anlayamayanlar da var, gerek devrimi aşamalara bölerek, gerekse de bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi bütünselliğinde devrimi göremeyerek, sosyalist devrimi troçkici saptırmayla kavrayarak.

Ama çıkarılan dersler bu kadar da değil. Elbette yapısal benzerlik gösteren ülkeler için, bir önce yaşanmış deneyleri çok önemlidir. Elbette bu deneyleri görmek istemeyenlere de göstermek bir görevdir. Bunun en somutlarından birisi ülkemiz için bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin bütünlüğü ve bu temelde sosyalist devrime doğru döşenen taşları görmekse, bir diğeri de ayaklanma konusunda net ve leninist bir bakışa sahip olmaktır. Bunun içinse yazıyı Lenin'in bizlere ilettiği iki öğretiyle bitireceğiz:

"Başarıya ulaşmak için ayaklanma bir komploya, partilere, değil fakat öncü sınıfa dayanmalıdır. Bu birinci ilkedir. Ayaklanma halkın devrimci atılımına dayanmalıdır. Bu ikinci ilkedir. Ayaklanma, yükselen devrim sürecinde halkın öncü saflarındaki etkinliğinin en yoğun olduğu, şüpheli, kararsız, güçsüz arkadaşların saflarında ve düşmanların bağrındaki duraksamaların en fazlalaştığı dönemeçte yer almalıdır. Bu üçüncü ilkedir."

"1. Ayaklanma ile asla oynamayınız, ama bir kere başladı mı sonuna kadar götürmeye kararlı olunuz. 2. Güçlerin büyük kısmını kesin noktada ve kesin anda toplayınız, yoksa daha iyi hazırlanmış ve örgütlenme olanağına sahip olan düşman ayaklanmayı yokedecektir. 3. Ayaklanma bir kere başladı mı, en büyük kararlılıkla ve bütün araçlarla hareket ediniz ve hiç tereddüt etmeden saldırıya geçiniz. 'Savunma, her silahlı ayaklanmanın ölümüdür.' 4. Düşmanı hiç beklemediği anda yakalamaya çalışmalısınız ve onun güçlerinin dağınık olduğu anı yakalamalısınız. 5. Küçük de olsa günlük başarılar için (eğer bir şehir sözkonusuysa saatlik de olsa) çaba harcamalısınız. Ve ne pahasına olursa olsun moral üstünlüğünü koruyunuz."

Bunlar, tümüyle, ülkemizde de devrimci durumun varlığından sözedenlere, ya da bunu bile saptamaya gerek görmeden ayaklanma üzerine 'söz' edenlere yeteri açıklık sağlamaya yetebilecektir.

Bulgaristan 1923 Eylül ayaklanması gerek kazandırdığı özgün derslerle, gerekse kanıtladığı evrensel kuramlarla 1944 9 Eylül'ü için kendi yolunu aydınlattı, 1923'den beri tüm dünya işçilerinin ve Partilerinin yolunu aydınlatıyor.

dünya gençliğiyle anti-emperyalist barış dostluk ve dayanışma için

KNE

Ege denizi kararınca
Dağlar uykuya dalar
Yine ıssız ovalarda
İsyan ateşi yanar
Varlığımız feda olsun
Bu uğurda savaşa
Yemin ettik biz emekçiler
Sosyalizmi kurmaya
Kızıl Yıldız parlayacak
Emekçinin anlında
Kazma kürek patlayacak
Faşistlerin beyninde.

YUNANİSTAN KOMÜNİST GENÇLİĞİ

Bu dizeler ege denizinin öte yakasının, yunan işçi ve emekçilerinin iç savaşları sırasında söyledikleri ve sonradan da mücadelelerinin simgesi olan bir marşın sözleridir.

O günlerden başlayarak, yılmayan bir mücadele yürütmüştür yunan halkı. İkinci dünya savaşı sırasında faşist güçlere karşı başlatılan direnme, iç savaşa dönüşmüş, zafere çok yaklaşılmıştır.

Bu mücadeleyi yaratan, yönlendiren yunan işçi sınıfının önderi Yunanistan Komünist Partisi de dünya işçi ve komünist partileri içindeki onurlu yerini pek az sallantılarla sürekli korumuş olan, enternasyonalizmin yetkin örneklerini sergilemiş olan bir partidir.

Yunan işçi sınıfı da tıpkı Türkiyeli kardeşleri gibi pek çok baskı ve saldırıyı göğüslemiştir. Emperyalizmin bölgedeki vurucu gücü olma görevini yükümlenen iki ülkeden biri olmanın zorluklarını her an çekmiş olan, çekmekte olan yunan işçileri, emekçileri, tıpkı Türkiyeli kardeşleri gibi dönem dönem açık faşizmle yönetilmeye kalkılmıştır.

İşte bu açık faşist yönetim altında bulunulduğu son dönemde 1968'de Yunanistan Komünist Partisinin yolunu yol edinmiş olan Yunanistan Komünist Gençlik Birliği oluşmuştu.

İllegal olarak kurulan örgüt, yine bir yeraltı gazetesiyle ilk kez sesini duyurduğunda, yunan genç işçi köylü ve öğrencilerine şunları söylüyordu: "Gençlik, diktatörlüğün düşürülmesi, ulusal bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm ve barış, toplumsal ilerleme mücadelelerini yönlendirecek örgütüne kavuştu. Gençlik, gelecek kuşağı sosyalizmin kazanımlarıyla eğitecek ve gençliği devrimci saflarda örgütleyecek kendi örgütüne kavuştu. İşçi sınıfının partisi YKP'nin öncülerini yetiştiren örgütüne."

KARDEŞ YUNAN GENÇLİĞİNİN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUM

Bu konuda söylenecekler pek uzun değil. Türkiye gençliği neleri yaşıyor, nelerin baskısı altında inliyor, sefalet, açlık ve geleceği belirsizlik içinde yaşamını yürütmeye çalışıyorsa, yunan gençliği de aynılarını yaşıyor.

İşsizlik, üniversite kapılarında yığılma, gerici eşitliksiz eğitim, genç emeğin horlanması, genç köylülerin

yarı işsiz ömür sürmeleri... Hiç birisi Türkiye gençliğinden değişik olmayan insanlık dışı uygulamalar.

Türkiye ve Yunanistan egemen sınıfları, burjuvazileri de 'garip' biçimde özdeş çalışma yürütüyorlar. Aynı zamanlarda gündeme getirilen sendikalar kanununun geriletilmeye çalışılması, grev hakkının iyiden kısıtlanması, polisin yetkilerinin artırılması, işçi ve emekçilerin tüm örgütleri üzerinde sürdürülen baskıların artırılması...

Türkiye ve Yunanistan'da son bulmaları aynı yıllarda olan cuntaların sorumlularının, işkencecilerinin büyük bölümü bugün yine görev başında. Aynı tür provakasyonlar örgütleniyor.

Tüm bunlara yorum getiren yunan bilimsel sosyalistleri ülkede "paralel devlet"in varlığını saptıyorlar. Türkiye'de de "ikili iktidar odağı" olarak isimlendirilen durumla da benzer biden çok daha gelişkin örgütlülük düzeyinde olmalarını getiriyor. Yine aynı neden, yunan işçi, köylü, öğrenci gençliğinin örgütünü de ülkede tek ve gençliğin ezici bölümünü yönetir konumda tutuyor.

Bugün on bir yıllık bir örgüt yaşamı sonunda, ki bunun yarısı yeraltı çalışması biçimindedir, 17 Kasım Atina Politeknik olayları yıldönümünde, faşist cunta tarafından katledilen kardeşlerini anmak için KNE'nin (Yunanistan Komünist Gençlik Birliği) çağrısıyla Atina'da bir milyon kişi "faşizme ve emperyalizme ölüm" diyerek toplanıyor. Geleneksel KNE ve ODIGITIS (KNE yayın organı) festivalinin kapanış gününde, KNE Birinci Sekreteri 350 bin kişiye bağımsızlık, demokrası, sosyalizm ve gençlik sorunlarını anlatıyor.

KNE 10. yılında yayınladığı broşürünı çözmek bir yana daha da zorlaştırıyor. Özgürlükler kısıtlanmakta, temel demokratik haklar çiğnenmektedir.

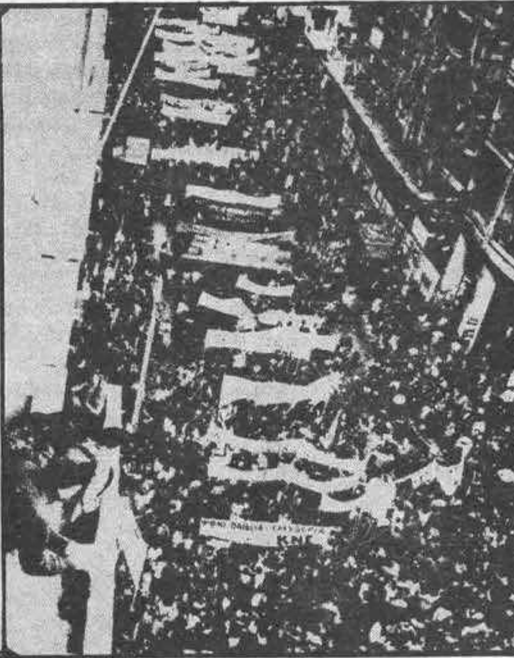
"Gün be gün gençliğin başkaldırışı artmaktadır.

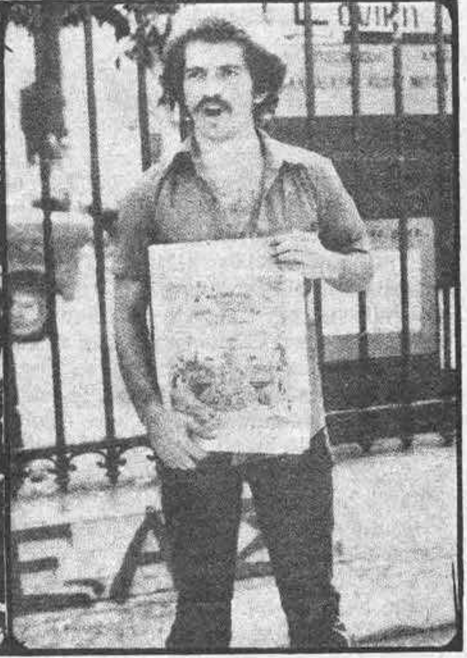
"Yönetici sınıf bu harekete misilleme olarak geniş çaplı saldırıya geçmekte ve bunları gösteren YKG, gençliği mücadeleye çağırmaktadır.

"YKG, her genç işçiyi, öğrenciyi, genç köylüyü ortak çıkarları için mücadeleye çağırmaktadır."

Bu söylenenler yönünde de çok çeşitli ve yönlü bir çalışmayı gerçekleştiriyor KNE. Belediyelerle ortak çalışma örgütleyerek, gençlerin yaşamlarının biraz daha iyileşmesi için, okul yönetimleriyle yapabildiğince ortak çalışmalarla öğrenci gençliğin güncel sorunlarına ve istemlerine çözümler

çimde karşı karşıya iki ülke halkları. Kısaca iki ülke halkının gençliğinin ortak yanları çok fazla. Ekonomik, toplumsal durumları çok benzer. Ve yine benzer koşullarda mücadele veriyorlar.

İKİ ÜLKE HALKLARININ MÜCADELELERİNDE FARKLILAŞAN YAN

Bugün pek çok benzer konuma karşın, Yunan bilimsel sosyalist partisinin 61 yıllık kesintisiz ve sürekli yükselen mücadelesi, yunan işçi ve emekçilerinin Türkiyeli kardeşlerinründe şunları söylüyor: "Diktatörlük sonrası, YKG, gençliğin eğitiminin en iyi biçimde yapılması, sporun gençlik arasında yaygınlaştırılması, gençliğin garantili bir geleceği için önder oldu.

"YKG üyelerini ve yunan gençliğini, bilimsel sosyalizmin kazanımları, enternasyonalist dayanışma, bağımsızlık, demokrasi ve barış gelenekleriyle eğitmektedir.

"Her alanda ve her zaman, kent, köy, fabrika, okul ve üniversitelerde gençliğin sorunlarını duyurmak için ön saflardadır.

"Şimdiki düzen gençliğin sorunlagetirerek.

Öğrenci gençliğin yığınsal ve merkezi örgütü olan "Yunan Ulusal Öğrenci Birliği"nin yönetimi de bu çalışmaların zorunlu sonucu olarak KNE militanları elinde. Son yapılan öğrenci seçimlerinde %30 oyla en büyük politik grup olma durumunu güçlendiren KNE, diğer birim öğrenci örgütlerinin de büyük bir kısmını yönetmektedir.

"Yolumuz işçi sınıfının politik hareketinin yoludur" temel ilkesinin örgütün değişmez eylem sloganı olacağını belirten KNE, Partisinin öncülüğünde görevi başında.

Bilimsel sosyalizm ve militanın eğitimi

ENGELS

ANTİ DÜHRİNG

ANTİ – DÜHRİNG
Bay Eugen Dühring Bilimi Altüst Ediyor
(Sol Yayınları Mart 1975, Ankara - 1. Baskı.)

BİLİM BÜROSU'NCA HAZIRLANMIŞTIR.

ANTİ–DÜHRİNG'İN ANLAMI

Engels'in bilimsel sosyalist teoriyi her alanda kapsamlı bir biçimde inceleyip, sistemleştiren, onu işçi sınıfı militanlarına bir ders kitabı biçiminde sunan ünlü eseri Anti-Dühring, ilk kez, 1877 yılının başlarında bir yazı dizisi olarak, Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin yayın organı Vorwärts (İleri) dergisinde yayınlanmaya başladı. Ve 1878 yılında kitap olarak basıldı.

Bilimsel sosyalist klâsiklerin hepsi gibi bu kitapda mücadele içinde doğmuş fakat sadece bu mücadelenin, polemik sınırları içinde hapsolmayarak işçi sınıfı mücadelesini, aydınlatan bir "Marksizm ansiklopedisi" olmaya bir çok başka marksist metinden belki daha çabuk ve kolay hak kazanmıştır. Çünkü, Engels'in eserini kaleme alırken göz önünde tuttuğu hedef, Eugen Dühring'in zararlı düşüncelerinden Alman İşçi Sınıfı Partisi'ni kurtarmak olduğu kadar, Marx'ın ve kendisinin düşüncelerini sistemli bir biçimde, bütünsel bir ifadeye kavuşturmaktı. "Ne olursa olsun, Dr. Dühring'in işi geniş ve sistemli tutması, bana, Marx'ın ve benim bu pek çeşitli konulardaki görüşlerimizi daha önceleri yaptığımızdan çok daha birbirine bağlı bir biçimde ve Dr. Dühring'e karşı geliştirme fırsatını verdi. Başka bakımlardan pek tatsız tuzsuz olan bu işi üstlenmemizin başlıca nedeni budur." Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm s. 22).

ANTİ – DÜHRİNG'İN DOĞUŞU

Eugen Dühring, 1865'ten beri Berlin Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak çalışan, matematik ve hukuk öğrenimi görmüş, güçlü bir burjuva kültürüne sahip bir kişiydi. Berlin'in öğretim çevrelerinde atılgan üslubuyla geniş bir ilgi uyandırdığı da bir gerçek.. Ne var ki, 1870'lerden sonra, sosyalist olduğunu açıkladıktan sonra bile, ekonomik toplumsal ve siyasi olaylara, sahip olduğu burjuva formasyonu çerçevesinde, burjuvazinin gözlükleriyle bakmaktan ve eğilmekten kendini kurtaramadı. Kaldı ki, Dühring'in 1870'den sonra sosyalist olduğunu ilân etmesi de ilginçtir. Ünlü terörist başbakan Bismarck 70 savaşından önce işçi sorunu üzerine bir rapor hazırlamakla görevlendirdiği Dühring'i ve raporunu savaş sonrası yıllarda işçi sınıfı üzerindeki politikasını yalnızca baskı ve terör olarak saptayacak kadar güçlenince unuttu; unutmakla kalmayıp üstelik onu profesörlük mevkiine de yükseltmedi. Böylece Dühring, 70 savaşından sonra sosyalist olduğunu açıklayacak, ateşli bir üslupla Paris Komünü'nü savunacaktı. Dühring'in görüşleri, felsefi planda esas olarak, diyalektiği inkâr etmeye dayanır. Doğada ve toplumda hareketin yadsınması Dühring'i kendi "ölümsüz hakikatlerini" savunmaya götürür. İnsanın evrimi konusunda Darwin'in parlak teorisini kabule asla yanaşmaz. Esas olarak, Dühring'i pozitivist bir düşünür olarak niteliyebiliriz.

Varlığını sürdürmek ve gelişebilmek için bilime muhtaç olan, ama, bilimsel sonuçların tarihsel olarak kendi varlığının sonunu kanıtlamasına katlanamayan

burjuvazinin, bilim ve sonuçları karşısındaki ikiyüzlü tavrının felsefi plandaki ifadesi olan pozitivizmin ustalarından Auguste Conte tarafından büyük ölçüde etkilenmiştir Dühring.

Dühring, iktisadi planda da kapitalizmi kabul etmekle birlikte onun çelişkilerini ortadan kaldırmayı amaçlar. Ama yine de "geleceğin sosyalist toplumunu" en ince ayrıntılarına kadar tasvir etmek kehanetinde bulunmaktan geri durmaz.

Dühring'in bu eklektik ve ütopik görüşleri 1875 yılında birleşen ve güçlenen Alman işçi sınıfı politik hareketi üzerinde lasalcıların yaptığı tahribattan sonra, burjuva ideolojisinin bir taaruzudur. (Bkz. Faş. Kar. Genç Öncü'ler S. 6 Gotha ve Erfurt Programlarının Eleştirisi), Lassalle'ın bertaraf edilmesinden sonra, Dühring'in tahribatını kaldıracak tahammülü kalmamıştır partinin. Üstelik yanlış görüşleri her geçen gün daha da yaygınlaşmaktadır. Örneğin, partinin en sağlam yöneticilerinden Bekel bile Dühring için şöyle yazmaktadır.

"Marx'ın Kapital'inden sonra, Dühring'in son yapıtının, yaşadığımız çağın iktisadi alanda ürettiği en iyi şeyler arasında yer aldığını söylemekte duraksamıyoruz."

Daha baştan beri, Dühring'in içyüzünü kavramış olan Marx ve Engels, bazı parti yöneticilerinin, uzun süren önerileri sonucu, Dühring'in "işini bitirmeye" karar verirler. İşte Engels, eserini bu tarihsel koşullarda kaleme almıştır. Böylece, hayat içinde yanlışlığı iyice ortaya çıkan Dühring'in yaptığı tahribata son teorik darbe indiriliyor, marksizm kapsamlı bir biçimde (Felsefe, ekonomi-politik ve sosyalizm konularında) incelenip yükseltiliyor ve partiyi ayakta tutacak iskelet olarak ideolojik sarsılmazlığı kanıtlanıyordu.

ANTİ – DÜHRİNG'İN ÖNEMİ

Engels'in bu büyük eserinin yaptığı, marksizmi bir dünya görüşü olarak, bütünsel bir ideoloji olarak, insanlığın tarihini materyalist açıdan inceleyen ve gelişmesinin yasalarını açığa çıkaran bir rehber olarak, Alman Partisi'ne sunmak, partinin marksist yöntem ve kuramla silahlanmasını sağlamak olmuştur. O zamana kadar Parti, politik eylemlerinde Marx'ın yol göstericiliğinde büyük zaferler kazanarak yol alıyorduysa da, parti yöneticileri ve üyelerinin marksizmi bilimsel bir ideoloji olarak özümledikleri söylenemez. Bundan dolayıdır ki, "sosyalist olduğunu söyleyen ve bütün bilgi alanlarında söz sahibi olan" (!) Dühring'in saçmalıkları partiyi derinden etkiliyebilmiştir.

Engels, Anti-Dühring'i yazarak, marksist dünya görüşünün tüm bilgi alanlarındaki sentezini ilk kez olarak yaptı. İlkin, felsefe alanında materyalizmin ne olduğunu belirtiyordu. Dühring'in "mutlak ilkelerini" yerle bir edip, ilkelerin ancak zaman ve mekânla uygun düştüklerinde tutarlı olduklarını kanıtlıyordu. Biyolojiye ayırdığı bölümde hayatın niteliği ve darwinizm konularında geniş incelemelerde bulundu. Felsefeye ayırdığı birinci bölümün sonunda diyalektiğin yasalarını örneklerle uzun uzun anlatmadan önce, ahlâk, eşitlik, özgürlük kavramları, bunların sınıfsal ve tarihsel kökleri üzerinde durmaktadır.

Kitabın felsefeye ayrılan birinci bölümündeki bilimsel tartışmalar üzerinde kısaca durmakta yarar var. Engels, doğa bilimleri alanındaki engin bilgisine dayanarak, bilimlerin gelişme düzeyine uygun düşen materyalizmin sağlam bir açıklamasını verirken, aynı zamanda, o çağda henüz netleşmemiş bazı bilgilere, marksist yöntem sayesinde ulaşabilmektedir. Örneğin enerji konusunda zamanının fizik bilginlerinden daha net ve ileri görüşlere sahip olduğu görülür. Bu, marksist yöntemin, bilimlerin önünü açan bir araç olduğunun kanıtıdır aynı zamanda. Ancak, çok çeşitli bilgi alanlarına değinmiş olması ve hatta bir "marksizm ansiklopedisi" diye nitelenmesi, kitabın bir din kitabı gibi, her türlü teorik ihtiyacımız için yeterli olduğu anlamına getirilmemelidir. Kaldı ki, bugün özellikle, genetikteki ve hücre biyolojisindeki büyük gelişmeler, kitabın bazı bölümlerinin eskimesine yolaçmıştır. Zaten Engels tarafından da önceden mümkün görülen bu eskime, kitabı tarihsel konumu içinde değerlendirmemizi gerektirir. "Teorik doğabilimindeki gelişmenin, çalışmamı, büyük bir kısmı itibarıyla ya da bütünüyle gereksiz kılması mümkün." (F. Engels. 2. Baskıya Önsöz). İşte bu yüzden, başlıca kaygımız, kitapta kullanılan yöntemi kavramak olmalı, yoksa bir kısım çoktan eskimiş bilgileri ezberlemek değil.

Ekonomi-Politiğe ayrılan ikinci bölümde Engels, Dühring'in kapitalist toplumun özüne dokunmayan, "zor teorisini" eleştirir. Ayrıca askerlik bilimi ve ekonomik temelleri, sermaye ve artı-değer teorisi ile toprak rantı konularına yer verilmiştir. Bu bölümün sonunda, Marx kendinden önceki ekonomi-politikçileri eleştiren uzun bir kısım yazarak kitaba katkıda bulunmuştur.

Kitabın son bölümünde, sosyalizm konusu işlenmiştir. Bu bölümde, önce, Ütopik sosyalistlerin fikirlerini eleştirdikten sonra Engels, bilimsel sosyalizmi ana hatlarıyla ortaya koymuştur. Bu kısımlar daha sonra Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm adıyla yayınlanmış ve o günden bugüne sosyalizmin yayılmasına en büyük katkılarda bulunan kitapçıklardan biri olmuştur.

Marx ve Engels'in bilimsel çalışmalarının ürünlerinin ilk sentezi olma anlamında Anti-Dühring, Dühring'in ütopik düşüncelerinin mahkûm edilmesinin sınırlarını aşarak, geçen yüzyıldan günümüze canlılığını korumakta ve sosyalist teoriye yaklaşmanın en önemli belgelerinden birini oluşturmaktadır.

Bilimsel Sosyalizm, Seçim ve Parlamento

17. sayfadan devam

proletarya tarafından da, hiç kuşkusuz bütünüyle farklı amaçlar için kullanılmak zorundadır. Bunun böyle olmadığını ileri süremezsiniz ve bu sava karşı çıkmak istiyorsanız, böylece dünyadaki tüm devrimci gelişmelerin deneyimini silip atmak zorunda kalırsınız.

(. . .)

"Tüm kapitalist ülkelerde, işçi sınıfının parlamentonun halkın gerçek temsilcisi olduğuna inanan ve burada kullanılan pespaye yöntemleri görmeyen geri unsurları vardır. Parlamentonun, burjuvazinin kitleleri aldatmasınayardımcı olan bir araç olduğundan söz ediyorsunuz. Fakat bu sav sizin aleyhinize dönecektir ve dönmektedir de. Parlamentonun gerçek karakterini, burjuvazi tarafından kandırılmış, gerçekten geri kitlelere nasıl açıklayacaksınız? Eğer parlamentoda değilseniz, parlamentonun dışında kalıyorsanız, parlamentodaki çeşitli manevraları ya da değişik partilerin konumlarınınasıl açığa vuracaksınız? Eğer marksist iseniz, kapitalist toplumda sınıflar arasındaki ilişkiler ile partiler arasındaki ilişkilerin sıkı bağları olduğunu kabul etmek zorundasınız. Tekrar ediyorum, eğer parlamentonun üyeleri değilseniz ve parlamenter eylemi reddediyorsanız, bütün bunları nasıl ortaya koyacaksınız?" (Lenin C. 31, s. 253-255)

BİLİMSEL SOSYALİSTLERİN SEÇİM PLATFORMU VE SEÇİM SLOGANLARI

"Sosyal demokrasinin seçim platformunu, güncel politik pratiğin en belli başlı sorunlarını dile getiren ve kapsamlı sosyalist propagandaya hem en uygun ve en dolaysız hareket noktasını, hem de konu başlığını kazandıran kısa bir genel sloganla, bir seçim parolasıyla noktalamak çoğunlukla yararlı ve hatta kimi zaman yaşamsal olabilir." (Lenin, C. 17, s. 281)

"Eğer bugün, seçim kampanyasına ilişkin olarak ve bu kampanya boyunca marksist programın ve marksist dünya görüşünün savunulmasından söz ediyorsak ve bundan sadece formalite gereği ya da hiçbir şey söylememiş olmak için söz etmiyorsak; yalnızca sözcükleri, vaadleri ya da güvenceleri değil son dört yılın deneyimlerini dikkate almak zorundayız. Bu dört yıl gerçekten de aydınlarımız arasında marksizmin (çoğunlukla marksist olmayı arzulayan) pekçok "güvenilmez yol arkadaşlarını" açığa çıkarmış, bize böylesi yol arkadaşlarına güvenmemeyi öğretmiş, düşünen işçileri kafasında marksist teorinin ve eksiksiz biçimiyle marksist programının yücelmesine yardımcı olmuştur." (Lenin C. 17, s. 399)

"Proletarya partisinin konumunun proleter olmayan partilerin tümünün konumundan ayırdedilmesine ve demokratik grupların (. . .) sahte sosyalizmin küçük burjuva özünün açıklanmasına ve bunların tutarlı ve kitlesel devrimci mücadele sonucundaki yalpalamalarının demokrasiye verdiği zararın açığa vurulmasına seçim kampanyasında özel dikkat harcanmalıdır." (Lenin, C. 17, s. 469)

"Bizim seçim platformumuzun temeli RSDİP'nin programıdır; devrimci sosyal demokrasinin eski programıdır. Programımız bizim sosyalist amaçlarımızın nihai sosyalizm hedefinin eksiksiz bir formülasyonunu vermektedir. Üstelik bu program oportünizme ve reformizme karşıtlığını özellikle vurgulayan bir formülasyondur." (Lenin C. 17, s. 285)

Gelecek sayıda sürecek

19. sayfadan devam

Kısacası, geniş emekçi yığınlar CHP'den beklediklerini bulamamışlardır. CHP'den beklediklerini bulamayan emekçi yığınlar nasıl bir yönelim içine gireceklerdir? Düzenin baskısı altında ezilen geniş emekçi kesimler nasıl bir siyasi tercih içine gireceklerdir? 14 Ekim seçimleri bu sorulara vereceği yanıtlar açısından önem taşımaktadır. Ancak hemen söylemek gerekir ki, 14 Ekim seçimlerinin asıl önemli tarafı, düzenden kopan, düzen partilerinden umduklarını bulamayan yığınların sömürü düzenine karşı mücadele saflarına ne ölçüde katılabileceğidir. Asıl görev bu noktada ortaya çıkmaktadır. Bu görevi yerine getirmek ise, ancak sömürü düzenine karşı mücadeleye öncülük edecek örgütü, partiyi, partinin sesini yığınlara ulaştırmakla sağlanabilir. Yığınları örgüt saflarına katmak, onları parti öncülüğünde mücadeleye sokmak gibi can alıcı bir görevi saksaklayan her anlayış, objektif olarak gericiliğe hizmet edecektir.

Seçimler söz konusu olduğunda, böylesine bir görev daha ön plana çıkmaktadır. Çünkü baş kısımda belirtildiği gibi, seçimler sınıf mücadelesinde düzen partileri ile, sömürü düzenine karşı mücadelenin öncüsü olan partilerin çok sıcak bir biçimde karşı karşıya geldikleri plat formlardır. Bu platforma, işçi sınıfı partisini, eğer olanak varsa, sokmamak demek, sınıf mücadelesinin önemli bir alanını düzen partilerine bırakmak demektir. Esas olan örgüttür. Örgüt, parti hiç bir biçimde gözden ırak tutulamaz. Hiç bir biçimde partilerin yerine bir başka şey konulamaz. İşçi sınıfı politikası adına, seçim platformuna partiden, örgütten başka bir şeyi koymak demek, seçimleri sınıf mücadelesinin bir alanı olarak görmemek demektir. Seçim ve parlamentoyu, sosyalistçe değil, parlamenterist bir bakış açısıyla değerlendirmek demektir.

Seçimlerde bağımsız aday çıkartılması, bu çerçevede değerlendirildiğinde çıkacak sonuç açıktır. Günümüz koşullarında bağımsız aday çıkartmak parlamenterizmdir. Oy avcılığı yapmaktır. Esas görev olan sosyalist örgütün yığınlara ulaştırılması görevini dikkate almamaktır. Düzenden kopma yığınlara esas hedefi göstermek yerine hedef şaşırtmaktır.

Bu biçimiyle, bağımsız aday çıkartmak aynı zamanda bölücülüktür. Seçimlerde, işçi sınıfımızın bilimsel sosylist örgütü saflarında toplanacak olan oyları, hedef şaşırtarak bölmektir.

Böylesine bir politika, egemen sınıflardan başka kimsenin işine yaramaz. Böylesine bir politika, politikasızlıktır. Sınıf mücadelesini örgüt temeline oturtmaksızın atılan her adım, böylesine politikasızlıkları her zaman bağrında taşımıştır, taşıyacaktır. Böylesine politikasızlıklarla gidilecek yer ise sosyalizm değil, uzlaşmacılıktır, oportünizmdir, işçi sınıfı hareketine ihanettir. Uzağa gitmeye ve pek fazla söz söylemeye gerek yok. 1 Mayıs '79 anlayanlara bu konuda çok önemli dersler vermiştir.

14 Ekim seçimlerinde "ilerlemecilerin" ve Kurtuluşçuların, belirli illerde bağımsız adayları destekleyecekleri ortaya çıkmış bulunuyor. Bu grupların 5 Haziran seçimlerindeki tutumlarıyla, bu politikaları birlikte ele alındığında, esasen iki politikanın da aynı anlayıştan kaynaklandığını görmek mümkün olabilmektedir. Her iki grup da, hem 5 Haziran'da ve hem de bugün, seçimlerin sınıf mücadeleleri açısından önemini kavrayamamakta, son tahlilde sağ bir çizgide, parlamenterist bir çizgide hareket etmişlerdir, etmektedirler. Sınıf mücadelesinde örgüt ekseninin yanına bile gelmeyi düşünmeyen bu grupların, CHP destekçiliğinden, bağımsız aday gösterme politikasızlığına sürünmeleri, ama hiç bir zaman, seçimlere sosyalist bir bakış açısıyla yaklaşmamaları elbette doğal olacaktır.

Seçimlerin boykot edilmesinin hangi koşullarda geçerli olabileceği, günümüzde boykotun ne anlama geldiğini ve bu seçimlerde ilericilerin, demokratların ve sosyalistlerin tutumlarının ne olması gerektiğini dergimizin Ekim sayısında ele alacağız.

Sosyalist Toplumda Beden Eğitimi ve Amacı

○ Semot, Isonkof, Mizof, Vasilet'çe hazırlanan "Marksist Ahlak" kitabından Basın Yayın Propaganda Bürosunca çevrilmiştir. Sayfa: 106-110 arası.

Sosyalist toplumda, bütün insanların bedensel ve ruhsal bakımdan her yönlü gelişmeleri için gereken şartlar yaratılmaktadır. Bütün halkın bedence geliştirilmesi, komünist eğitiminin en önemli görevlerinden biri haline gelmiştir. Bulgaristan Komünist Partisi'nin yöneticiliğinde ve Dimitrofçu Komünist Gençler Birliği'nin (DKMS nin) meslek birliklerinin ve diğer yığın örgütlerinin aktif yardımlarıyla sosyalist beden eğitimi yığın sisteminin iyileştirilmesi için büyük ölçüde örgütleme faaliyeti yürütülmektedir. Sosyalist beden eğitimi sistemi, her şeyden önce amaç, görev, içerik ve örgüt bakımlarından burjuva beden eğitimi sisteminden tamamiyle ayrı bir karakter taşımaktadır.

Beden Eğitimi en başta pedagojik bir süreçtir. Her pedagojik süreç eğitilenlere belirli bir maksatla tesir yapmak için safedilen gayretlerdir. Bununla onlara belirli bilgiler, belirli alışkanlıklar ve özellikler kazandırmak amacı güdülür. Beden eğitimi de, kendine özgü araçlarla belirli bir maksada ulaşmak için yapılan bir pedagojik süreçtir. Bu süreçte, insanın hare-

ket faaliyeti örgütlendirilip belirli bir amaca yöneltilir. Türlü hareket şekilleri, oyun, cimnastik, hafif atletizm çeşitli spor disiplinleri, turizm ve benzerleri en karakteristik alanlardır. Beden Eğitiminde, sağlığı korumaya, güneş, hava, su, ısı (sıcaklık-soğukluk) ve benzeri gibi tabii iklim faktörlerine büyük önem verilir.

Beden Eğitiminde hareket faaliyetiyle birlikte hemen hemen bütün pedagojik metod ve araçlardan istifade edilir. Böylece, beden eğitimi aracılığıyla vücut ve faaliyet yetenekleri geliştirildikten, sağlık kuvvetlendirildikten, hareket alışkanlıkları yaratıldıktan başka, değerli entellektüel, manevi ve iradi özellikler de kazandırılır. Sosyalist beden eğitimiyle insanın davranışlarına, ahlak, düşünüm, emek ve estetik eğitimine geniş ölçüde tesir edebilmek için gerekli şartlar yaratılır. Demek oluyor ki, sosyalist beden eğitimi, her şeyden önce bedence gelişkin, sağlam ve aktif sosyalizm ve komünizm kurucuları yetiştirme amacını güden pedagojik süreçtir. Sosyalist ülkelerde beden eğitiminin amaç ve görevleri kısaca, işte budur. Beden Eğitimi, emekçilere komünist eğitimi verilmesi süresinde, bütün sosyalist toplum kuruculuğunda büyük rol oynamaktadır.

Marksizm klasikleri, sosyalizm ve komünizm kuruculuğunda en önemli görevlerden birinin emek verimliliğini arttırmak olduğunu önemle belirtmişlerdir. Beden eğitimi, emekçilerin sağlık durumlarını kuvvetlendirmek, onları bedence geliştirip çelikleştirmek suretiyle bu büyük görevin çözümüne büyük ölçüde yardım etmektedir. Sağlam ve gelişkin vücutlu insanlar, elbette ki, daha yüksek iş yeteneğine sahiptirler ve daha uzun zaman çalışabilirler, türlü çalışma şartlarında işlerinin üstesinden gelebilirler.

Bilim ve teknik alanlarında son yirmi yıl içinde yapılan büyük buluşlar, çağdaş iş hayatında kesin yeniliklerin gerçekleştirilmesine yolaçmıştır. Artık, komple mekanizasyon, kimya, otomatizasyon ve telemekanik, üretimde geniş ölçüde uygulanmaktadır. Fakat, en yeni teknikten tamamıyla faydalanabilmek için, geniş ve derin bilgilerden başka, türlü türlü hareket alışkanlıklarına da sahip olmak lazımdır. Bu alışkanlıkların yaratılmasında beden eğitimi önemli rol oynamaktadır.

Sosyalist emek, gitgide daha fazla girişkenliği, azimkarlık, cesaret, sebatkarlığı ve bunlara benzer irade özellikleri büyük ölçüde beden eğitim vasıtalarıyla yaratılıp geliştirilerek mükemmelleştirilmektedir.

Sosyalist toplumda, insan ömrünün uzatılmasını sağlayan birçok şartlar vardır. Şimdi, insanın çalışma süresini ve ömrünü uzatma meselesi günün konusudur. Bu meselenin çözümünde beden aktifliğinin yani beden emeğinin ve cimnastiğin rolü büyüktür. Beden eğitimi, çocuklar ve gençler arasında kitlesel bir hal almıştır. Bu arada son yıllarda yetişkinler, ihtiyarlığa yüz tutmuş, yaşlılar ve hatta ihtiyarlar arasında beden eğitimi, alanını gittikçe genişletmektedir. Bu alanda şimdiye kadar yapılan tecrübeler sağlığın ve iş kabiliyetinin korunmasında, insan ömrünün uzatılmasında beden eğitiminin büyük rolü olduğunu ispat etmiştir.

Diğer taraftan, insanın dinlenmesinin doğru şekilde örgütlendirilmesinde de beden eğitiminin önemi büyüktür. Teknik ilerleme sayesinde, uzak olmayan bir gelecekte çalışma müddeti kısaltılacak serbest vakitler uzatılacaktır. Ve insan, kültür ihtiyaçlarını daha fazla karşılamak ve bu arada beden kültürünü geliştirmek için bol bol serbest zamana kavuşacaktır.

Marksizm-Leninizm, sosyalist beden eğitimi teorisinin ideolojik temelidir. Marksizm, beden eğitimiyle ilgili bütün meselelerin, ve en başta, beden eğitiminin içeriği şekli, metot ve araçlarına ait problemlerin bilimsel temeller üzerinde işlenmesine imkanlar tanımaktadır. Sosyalist beden eğitimine yön veren komünizm ideleri ve parti görüşü, onun kitlesel ve faal olması, sosyalist toplumun ekonomi ve kültürüyle bağlarının kuvvetlenmesi için şartlar sağlamaktadır.

Beden eğitimi, insanın çalışması, varolma mücadelesi ve emek verimliliğini artırma sürecinde doğup gelişmiştir. Beden eğitiminin temeli olan beden idmanı, (cimnastik) zamanla emek faaliyetinden ayrılmış ve göreli olarak bağımsızlığa kavuşmuştur. Cimnastik, sosyalist ülkelerde olduğu gibi, kapitalist ülkelerde de geniş ölçüde uygulanmaktadır. Bu yüzden, bazıları, beden eğitiminin sınıflarüstü bütün insanlığa özgü bir karaktere sahip olduğu sınıflı toplumdaki bütün sınıflar tarafından aynı derecede faydalanıldığı kanısındadırlar. Fakat, bu görüş yanlıştır. Antagonistik sınıflı toplumda beden eğitiminin sınıfsal karakteri vardır. Oradaki egemen sınıflar bütün kültür imkanlarına ve bu arada beden kültürü imkanlarına sahiptirler. Halbuki kapitalist toplumdaki emekçiler, beden kültüründen onun sağlığı kuvvetlendirici, geliştirici imkanlarından faydalanmak için gereken araç ve serbest zamandan yoksundurlar.

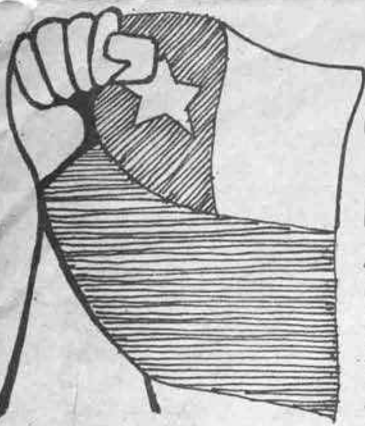
Bu yüzden beden kültürünün insan sağlığını kuvvetlendirme imkanları, geniş halk yığınlarına kadar ulaşamamaktadır.

Sınıflı toplumda beden eğitim sistemi ve amaçları da sınıfsal karakterlidir. Çünkü, beden eğitiminin özellik ve amaçları, bir memleketin ekonomisine, toplumsal düzenine ve egemen ideolojisine sıkı sıkıya bağlıdır. Bir ülkedeki maddi baza nasıl olmalıdır, kim yaratacaktır, kimin menfaatine hizmet edecektir, emek örgütü nasıl kurulacaktır? Bütün bunları egemen sınıf belirletir. Bütün bunlardan dolayı Kapitalist toplumda beden kültürü emekçiler arasında geniş ölçüde gelişemez. Yine aynı sebebten dolayı bütün halk için beden kültürünü geniş ölçüde geliştirme şartları yalnız sosyalizmde ve özellikle komünist toplumunda yaratılır.

Marksizm klasikleri, insanın iyi gelişip sağlığının kuvvetlenmesinde olduğu gibi, işçi sınıfı için sağlam ve metin savaşçılar yetiştirilmesinde beden eğitiminin büyük bir rol oynadığını belirtmişlerdir. Karl Marks'a göre, gelecekte beden kültürü, emek öğretimiyle birleşecek ve hem toplumsal üretimin artmasına, hem de her yönden gelişmiş insanlar yetiştirilmesine yardım edecektir.

V.İ.Lenin, beden eğitimine büyük önem veriyor ve Sovyetler Birliği'nde beden kültürünün geliştirilmesi için çalışıyordu. Beden eğitimi onun talimatıyla okullarda zorunlu dersler arasında alınmıştı. İç savaş sırasında, yine onun direktifi ve imzaladığı emirname ile, bütün halk askerlik eğitimine tabii tutulmuş ve emirnamede emekçilerin beden eğitimine geniş yer verilmişti. O, beden eğitiminin, komünizm eğitimine, sosyalizm ve komünizm toplumu kuruculuğuna yardım eden kuvvetli bir vasıta haline getirilmesi hakkında Marx ve Engels tarafından sistemleştirilen görüşü geliştirmişti.

Sosyalist ülkelerin komünist partileri, şimdi bedensğitimini geliştirmek, sosyalizm ve komünizm kurucusu yeni insanı yetiştirmek için büyük gayret sarfetmektedirler.

ŞİLİ

4 EYLÜL 1970, ŞİLİ'DE UNIDAD POPULAR SEÇİMLERİ KAZANIYOR. ALLANDE BAŞKAN OLUYOR VE ŞİLİ İŞÇİLERİ, EMEKÇİLERİ, KÖYLÜLERİ İKTİDARLARINI KURMAK İÇİN İLK ADIMLARI ATMAYA BAŞLIYORLAR. ŞİLİ KOMÜNİST PARTİSİ, SOSYALİST PARTİ VE DİĞER SOL PARTİLERİN OLUŞTURDUĞU BU HALK CEPHESİ, KISA SÜREDE TOPLUM İÇİNDEKİ DESTEĞİNİ ARTIRIYOR. EMPERYALİZME "İKİNCİ KÜBA" KORKULARI YAŞATIYOR.

HALK CEPHESİ, KISA SÜRE İÇİNDE SOSYALİST DÖNÜŞÜMLERİN TEMELLERİNİ ATMAYA BAŞLIYOR. BANKALAR, MADENLER, DIŞ TİCARET GİBİ EKONOMİNİN CAN DAMARLARI KAMULAŞTIRILIYOR. TOPRAK REFORMU BAŞLATILIYOR. TÜM BUNLAR SONUCU, EMPERYALİZM "HAREKETE GEÇMENİN SIRASIDIR" DİYEREK 1973'DE NAKLİYECİLERİ KIŞKIRTIP DİRENİŞE GEÇİRİYOR. BUNUN

YANI SIRA ÜLKEDEKİ GOŞİST "MIR" SORUMSUZCA KIŞKIRTMALAR İÇİNE GİRİYOR. GEREK "CIA", GEREKSE SORUMSUZLAR ÜLKEDE ATILAN EKONOMİK ADIMLARI BALTALAMAYI BAŞARABİLİYORLAR. 11 EYLÜL'DE YARATILAN KARIŞIKLIK ORTAMININ ÜZERİNE PINOCHET VE FAŞİST GORİLLER ÇETESİ OTURUYOR.

ŞİLİ'DE, YİNE ÇOK KISA SÜRE İÇİNDE ÖNCE HALK CEPHESİ MİLİTANLARI OLMAK ÜZERE TÜM DEMOKRASİDEN YANA GÜÇLER İÇİN YOĞUN BİR KIYIM BAŞLATILDI. HALK CEPHESİNCE ATILAN TÜM ADIMLAR GERİ ÇEVRİLDİ. ŞİLİ KOYU BİR KARANLIĞIN İÇİNE İTİLDİ.

AMA, HALK CEPHESİ MÜCADELEYİ DURDURMUYOR. BUGÜN, TÜM DÜNYA İŞÇİ VE EMEKÇİLERİNDEN ALDIĞI ENTERNASYONALİST DESTEKLE YENİDEN ZAFERE DOĞRU İLERLİYOR. KARA GORİLLER ÇETESİNİN GÜNLERİ SAYILMAYA BAŞLADI BİLE.

VENCEREMOS

1979, 1 MAYIS'INDA SANTIAGO'DA TOPLANMALARINI ENGELLEYEMEDİKLERİ İŞÇİLER, EMEKÇİLER, ONLARI HAK ETTİKLERİ YERE GÖNDERMENİN SON HAZIRLIKLARI İÇİNDELER. KAZANACAKLAR. (GENİŞ BİR KAYNAK, GENÇ ÖNCÜ SAYI 4'DE BULUNABİLİR)

• ÖNER • SERHAT •

FAŞİZME KARŞI aylık siyasi gençlik dergisi SAYI: 7 - EYLÜL 1979

GENÇ ÖNCÜLER

